

Úvod

V roce 2025 slavíme s celou církví Jubilejní rok. Taková událost vyžaduje přípravu, a proto papež František vyhlásil příští rok jako Rok modlitby. Zve diecéze, aby nejrůznějšími iniciativami věřícím připomněly význam osobní modlitby a modlitby ve společenství.

Touto publikací chceme farníkům nabídnout dárek od duchovních naší diecéze k Roku modlitby. Začínáme již adventní dobou, abychom tak přirozeně společně vstoupili do Roku modlitby.

Chtěl bych poděkovat všem kněžím a jáhnům, kteří přispěli do této publikace, která se stala stejně rozmanitou a bohatou, jako je stav duchovních naší diecéze. Velice si vážím iniciativy Pastoračního střediska, které iniciovalo tuto publikaci.

Poděkování také patří informačnímu systému pro správu farnosti IS OMNIA, která umožnila elektronickou podobu této publikace jako notifikaci v mobilu. Využili jsme totiž již hojně využívanou aplikaci s názvem „Farnost do kapsy“. Získat ji můžete tím, že si stáhnete aplikaci v Google Obchod Play (systém Android) nebo v App Store (iPhone, iPad). Dále postupujte touto cestou – rozcestník (tři čárky vlevo nahoře) – nastavení aplikace – přidat farnost – zadejte název Pastorační středisko. Když máte Pastorační středisko přidané, tak v položce nastavení označte notifikaci a Rok modlitby (obojí musí být označené červeně). Po těchto krocích by vám mělo od 1. neděle adventní, tj. 3. 12. 2023, každé ráno v sedm hodin přijít jedno rozjímání. Jednotlivé texty si také budete moci poslechnout jako podcast připravený od Pastoračního střediska na YouTubeProlidi.online a v aplikaci Spotify Pastorační středisko.

+ *Biskup Pavel, pomocný biskup a vikář pro pastorační*

+ Pavel Pávek

Doba adventní

1. TÝDEN ADVENTNÍ

3. 12. 2023 | zamyšlení na 1. neděli adventní (B)

Mk 13,33–37

Dnešní evangelium začíná příkazem a končí ve stejném duchu: Buďte bdělí. Buďte pozorní. V Bibli nalezneme mnoho míst, v kterých je modlitba spojována s bdělostí. Výrazným příkladem je Getsemanská zahrada, kde Kristus v agónii žádá své apoštoly, aby bděli a modlili se. Rada je jasná: abychom se vyhnuli pokušení, musíme být v modlitbě bdělí a plně soustředění. Modlitba není pasivita. Zapojuje celého člověka. Je to akt vůle, v němž spojujeme své srdce s Bohem s nadějí na úspěch. Bůh nás nezklame.

Mons. Jude Thaddeus Okolo, apoštolský nuncius

4. 12. 2023 | zamyšlení na pondělí po 1. neděli adventní

Mt 8,5–11

„Pane, nezasloužím si, abys vešel pod mou střechu, ale řekni jen slovo a má duše bude uzdravena.“ říkáme před přijetím eucharistie. Vlastně opakujeme setníkova slova. Ježíš chválí jeho víru a těm, kteří stojí kolem, říká, že přijdou mnozí, kteří budou stolovat v nebeském království. To je eucharistie. Víra nás přivádí ke společnému stolu. Kolem něho sdílíme radost a naději, smutek i úzkosti s lidmi, ke kterým máme důvěru. Při slavení eucharistie, a díky ní i během svého života, je dobré mít setníkův postoj. Se všemi svými starostmi, ale i nadějemi, smíme být společně s ostatními lidmi u stolu světa. K němu nás Ježíš zve a on sám přichází pod naši střechu, aby se stal nadějí třeba i tam, kde už ji jako lidstvo ztrácíme.

P. Dr. theol. Tomáš Cyril Havel, CFSsS, šéfredaktor časopisu Duha

5. 12. 2023 | zamyšlení na úterý po 1. neděli adventní

Lk 10,21–24

Hymnus radosti nás uvádí do nevýslovného tajemství vnitřního Božího života, na němž smíme mít díky Ježíšovi podíl také my. V dějinách církve najdeme mnoho zázraků a zjevení. Mějme však na paměti, že Bůh nezjevuje své pravdy k ukojení zvědavosti

lidí, ale proto, aby se stali zrnem, které roste na poli života a zraje k slávě Nebeského království.

Pane Ježíši, v Duchu svatém se připojuji k tvému radostnému zvolání, neboť mne naplňuje vědomím, že mne považuješ za svého přítele a že jsi mi dal podíl na svém láskyplném rozprávění s nebeským Otcem.

Jáhen Bc. Josef Kubů, farnost Černovice

6. 12. 2023 | zamyšlení na slavnost sv. Mikuláše

Lk 10,1–9

Učedníci měli kdysi hlásat: „Přiblížilo se k vám Boží království!“ I dnes je možné hlásat obdobně: „Bůh je ti nablízku, zachová ti svou přízeň i v bolesti, tvůj život má smysl a mimořádný význam. Pojď to objevit společně s námi v evangeliu a v církvi. Kristus se obětoval a zemřel i pro tebe! Přijmi ho jako Pána a svého Zachránce!“ Existuje přemíra různých možností a způsobů, jak pracovat na šíření Božího království v současném světě; vždyť kolik lidí objevilo Krista, třeba jen díky dobrému slovu či příkladu, tím že se jim dostala do rukou zajímavá kniha či došlo k nějakému setkání, v němž se projevila síla milosti.

I v dnešní době je pro nás křesťany důležité, abychom dokázali vzít za své Ježíšovo poslání hlásat Boží království, a to s vědomím, že nejde jen o další úkol v našem životě či určitou přítěž a práci navíc, jako spíše o určitou „potřebu srdce“, o jakousi nutnost vyvěrající z lásky ke Kristu a našim bližním. Je s tím bezesporu spojena oběť, ale spolu s ní je možné zakusit i čistou vnitřní radost. *(redakčně zkráceno)*

děkan Dr. Zdeněk Mareš, Th.D., děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích

7. 12. 2023 | zamyšlení na čtvrtek po 1. neděli adventní

Mt 7,21.24–27

Ježíš nás dnešním podobenstvím vyzývá, abychom stavbu svého života – náš „životní projekt“ – postavili na solidním základě. Tím základem má být Boží slovo, které není „slovem k diskusi, ale k akci“, jak rád zdůrazňoval kardinál Tomášek.

Každý z nás se může sám sebe zeptat: Na jakém základě stavím svůj život? Co je pro mě nejdůležitější? Domnívám se, že je důležité, abychom si na tyto otázky odpověděli upřímně. Jedině když se podíváme do „zrcadla své duše“, budeme schopni přestat stavět svůj život na písku a začít jej stavět na skále.

P. doc. Michal Kaplánek, SDB, Th.D., TF JU v Českých Budějovicích

8. 12. 2023 | zamyšlení na slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu

Lk 1,26–38

Jak nás může oslovit dnešní slavnost? Například nám může našeptat to, že si mě Bůh zamiloval ještě předtím, než jsem se narodil. Důkaz vidíme na Marii, které Bůh dává už před jejím narozením dar – narodit se bez poskvrny hříchu. Maria se ještě ani nenarodila, ani nestihla ve svém životě cokoliv udělat, a Bůh už ji láskyplně obdarovává. Bůh takto miluje i mě! I mě si před mým narozením zamiloval a také mně dal před mým narozením obrovské dary. Věřím tomu?

R. D. Bc. Pavel Kasal, děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích

9. 12. 2023 | zamyšlení na sobotu po 1. neděli adventní

Mt 9,35–10,1.5–8

Ježíš byl aktivní. Vycházel za lidmi. Kázal evangelium království. Ježíš ho opisoval mnoha podobenstvími. Pro nás je stále záhadou i výzvou hledat, co to je. Vidí mnoho příležitostí, jak podpořit druhého člověka. Volá každého, kdo ho hledá. Komu dochází, že je stále zahrnován nezaslouženými dary, ten se proměňuje a jde pracovat na Boží pole (vinici).

Když načerpám ve svém společenství, tak mám jít a všimnout si těch, kdo jsou ztraceni, zanedbávání, opomíjení, odstrkování atd. Zadarmo jsem přece dostal, tak zadarmo budu dávat.

P. Ing. Tomáš Rádl, SDB, Salesiánské středisko mládeže České Budějovice

2. TÝDEN ADVENTNÍ

10. 12. 2023 | zamyšlení na 2. neděli adventní (B)

Mk 1,1–8

Slova evangelia druhé neděle adventní nám staví před oči svatého Jana Křtitele, předchůdce Páně, jak káže v judské poušti. Jana vidíme jako člověka, jehož poslání bylo stanovené dříve, než se vůbec narodil, pokorného člověka, který se nesoustředil na sebe, ale na to, aby „připravil cestu Pánu“. To je i náš úkol, abychom nezůstávali zaměřeni sami na sebe, ale obraceli se k našemu Pánu a vyrovnávali mu svou modlitbou i činy stezky v našem životě, a nakolik můžeme, i v životě druhých.

Mons. ThDr. Vlastimil Kročil, Ph.D., českobudějovický biskup

11. 12. 2023 | zamyšlení na pondělí po 2. neděli adventní

Lk 5,17–26

Obvykle při rozjímání nad úryvkem evangelia sledujeme, co dělá Ježíš nebo ten, s kterým Ježíš vede dialog. Nicméně myslím, že dnes pro nás může být užitečné zastavit se u postav „vedlejších“. Proč je ten ochrnutý uzdraven? Co udělal? – Vůbec nic! On je uzdravený díky lidem, kteří rozebírali střechu, kteří se namáhali, aby toho nemocného dostali před Ježíše. Veliká inspirace! Kolik mám kolem sebe lidí vnitřně ochrnutých, paralyzovaných. Možná je nemohu vzít a donést před Ježíše fyzicky, ale vždy to mohu udělat v modlitbě. Koho Ježíši přednesu dnes?

R. D. Vojtěch Blažek, děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích

12. 12. 2023 | zamyšlení na úterý po 2. neděli adventní

Mt 18,12–14

Při výkladu podobenství o zatoulané ovci býváme upozorňováni na nelogičnost jednání pastýře, který nechá v nebezpečí celé stádo a jde za jedinou ovci. Na první pohled se může zdát, že jsou Boží počty jiné než lidské. Domnívám se ale, že logika lásky je pouze jedna. V lásce neexistují „povolené ztráty“.

Můžeme si to přiblížit na příkladu včel. V jednom úle bývají desítky tisíc jedinců. Přesto, když včelař najde před úlem jednu jedinou vysílenou dělnici, která vlivem větru nebo deště nestihla doletět do bezpečí, vezme ji opatrně do dlaní a do tepla domova jí pomůže. Pastýř, který by zatoulanou ovci nechal zatoulanou a pečoval o svých devadesát devět bezproblémových, by tím jasně ukázal, že mu na ovcích až tak moc nezáleží, a ještě by to uměl krásně odůvodnit.

Dnešní úryvek nás tedy může nově ujistit o veliké osobní lásce Boží ke každému z nás. A zároveň nám může připomenout, že nám nemohou být lhostejní naši bratři a sestry, kteří jsou momentálně o něco více zatoulaní než my.

R. D. JCLic. Mag. theol. Stanislav Brožka, farnost Dobrá Voda (u Č. Budějovic)

13. 12. 2023 | zamyšlení na středu po 2. neděli adventní

Mt 11,28–30

V době před vánočními svátky nás žene kupředu hodně věcí. Potřebujeme toho ještě tolik stihnout, koupit, připravit... Chceme přece potěšit své blízké, chceme, aby svátky byly perfektní, aby bylo všeho dost... My chceme. JÁ chci...

My sami jsme si často nejhoršími pány. Břemeno, kterým jsme obtíženi, tvoří naše nesprávné představy o tom, co od nás očekává Bůh, jiní lidé nebo i my sami. Ale Ježíš nás zve k odpočinutí. Chce z nás sejmut jho, které na sebe klademe, a zve nás do své společnosti. Jeho plánem pro nás je život v plnosti, ne upachtěný shon za utopickou dokonalostí. To, co nám ukládá on, netíží.

P. Mgr. Peter J. M. Vianney Madár, CFSsS, klášter petrinů v Českých Budějovicích

14. 12. 2023 | zamyšlení na čtvrtek po 2. neděli adventní

Mt 11,11–15

„Kdo má uši, slyš!“ Těmito důraznými slovy nás Ježíš vybízí k postoji vnitřního naslouchání. K tomu ale potřebujeme teď ztišit svůj vnitřní spěch a upokojit svoje srdce. Jan Křtitel je Ježíšem označen jako ten největší, kdo se narodil z ženy. On totiž dokázal v Ježíši rozpoznat přicházejícího Mesiáše. I uprostřed všeho zmatku včetně svých vlastních pochybností. Ježíš nám ho tedy dává jako příklad toho, kdo je citlivý na Boha ve svém každodenním životě. A Jana Křtitele tento postoj naslouchání vede ještě dál – k nepřestávajícímu úžasu nad jeho Pánem.

P. Mgr. Josef Mendel, SDB, farnost u kostela sv. Vojtěcha v Českých Budějovicích

15. 12. 2023 | zamyšlení na pátek po 2. neděli adventní

Mt 11,16–19

Chováme se někdy jako svéhlavé děti. Chceme něco jiného, než bychom měli dělat. Ježíš tímto podobenstvím poukazuje na farizeje a na lidi toho (našeho) pokolení, kterým není vhod „hra“ Jana Křtitele, jenž vybízí k odvrácení se od zla a k nabytí dobrého srdce. Ježíš předvádí hru lásky. On miluje, obdarovává a odpouští. Prostírá svůj stůl a zve k němu hříšníky. A přesto je kvalifikován jako milovník hodů a pitek, dokonce je obviněn, že je přítel celníků a hříšníků.

Kdo odmítá Janovu hru, nutně odmítne i hru Ježíšovu a není schopen v Ježíšovi rozpoznat blízkost Božího království a svatební radost (srov. Lk 5,27–35). V Janovi i v Ježíšovi je Bůh skutečně přítomen mezi námi a „lid“ i „celníci“ jsou dětmi moudrosti, neboť vyznávají, že Bůh je zároveň spravedlivý i milosrdný.

Odříkám si něco, co mi neprospívá? Nejsem smutný, dovedu se také radovat? Snažím se poctivě rozlišovat? Neposuzuji druhé, nenálepkuji je?

P. Mgr. Milan Mihulec, SDB, farnost u kostela sv. Vojtěcha v Českých Budějovicích

16. 12. 2023 | zamyšlení na sobotu po 2. neděli adventní

Mt 17,10–13

Raduj se u maminky – tak jako Jan.
Po letech v tichu Bohu naslouchej – tak jako Jan.
Inspiruj lidi – tak jako Jan.
Neder se o pozice – tak jako Jan.
Ukazuj na Krista – tak jako Jan.
Odhaluj pravdu – tak jako Jan.
Mluv, moci se neboj – tak jako Jan.
Ve chvílce temnoty se ptej – Jsi to opravdu Ty?
Osamocen doufej – tak jako Jan.
Budoucnost odevzdej – tak jako Jan.
Nebe je pro tebe dar.
Miluj lidi – jako Kristus.
Prokazuj dobro – jako Kristus.
Usiluj o pokoj – jako Kristus.
Modli se k Otci – jako Kristus.
A snad i volej – Eli, Eli, lema sabachthani?
Jsi pod ochranou nebe, v moci Hospodina.

P. Pavel Šimůnek, SDB, farnost u kostela sv. Vojtěcha v Českých Budějovicích

3. TÝDEN ADVENTNÍ

17. 12. 2023 | zamyšlení na 3. neděli adventní (B)

Jan 1,6–8.19–28

Jan Křtitel svým *svědectvím* zjevuje velikost vtěleného Slova. Vydává svědectví o Světle, aby všichni uvěřili; je to jeho životní úkol, jeho velikost, jeho pomoc lidem, aby i oni byli osvíceni Kristem a žili v radosti.

O Kristu Jan Křtitel svědčí, když volá srdce, aby se obrátila k Pánu: „Urovnejte cestu Páně.“ A když uděluje křest pokání jako bezprostřední přípravu na příchod Pána. Vyznává o Pánu Ježíši, že je Pán (mezi vámi stojí Ten, koho vy neznáte, nejsem hoden rozvázat mu řemínek u opánek); že je Světlo (pravé světlo, které osvětluje každého člověka); že je Beránek Boží, který snímá hříchy světa – Syn Boží. Znáte takto Krista, který je radost? A svědčíme o Něm?

Mons. Pavel Posád, pomocný biskup českobudějovický

18. 12. 2023 | zamyšlení na pondělí po 3. neděli adventní

Mt 1,18–24

Dny po andělově zvěstování představují pro Marii a Josefa životní drama. Zahrnují nejistotu, obavy, úzkost. Jak rozumět Božímu příslibu v konfrontaci s ustanoveními zákona? Maria s Josefem Boží nabídku neodmítli. Nedomáhají se ani plného vysvětlení nastalé situace. Nezmatkují ani nepropadají zoufalství. Jsou Bohu plně k dispozici. Naslouchají jeho hlasu, důvěřují jeho vedení. To jsou základní proporce evangelijního postoje, který se očekává i od nás v našich životních dramatech.

P. doc. Mgr. Jindřich Šrajfer, SDB, Dr. theol., TF JU v Českých Budějovicích

19. 12. 2023 | zamyšlení na úterý po 3. neděli adventní

Lk 1,5–25

Bezúhonný kněz Zachariáš se najednou ocitne v bezprostřední zkušenosti s Božím poslem. Je zde člověk, který celý život věrně a usilovně směřuje k Bohu. Člověk, který svými lidskými silami naplňuje veškeré (!) požadavky zjevených pravidel života, aby byl připraven Boží život přijmout. Najednou živá zkušenost s Božím poslem pro nás poodhaluje jakousi nepřipravenost, nedostatečnost „bezúhonného“, jenž bude označen jakožto „nevěřící slovům“. Pokaždé, když už se nám nějakým nedopatřením dostaví pocit, že jsme dostatečně naplněni Bohem (množstvím nějakých zásluh), ať se umíme v pokoře vrátit k pochopení, že Boží výzvy (pro Jeho plány) jsou vždy převyšující naši „připravenost“. A pořád v sobě vnímejme, že jsme spíše služebníci neužiteční (Lk 17,5–10).

R. D. Mgr. Ruslan Zassiedko, Českobudějovický děkanát (řeckokatolická církev)

20. 12. 2023 | zamyšlení na středu po 3. neděli adventní

Lk 1,26–38

Nejkrásnější setkání s nejkrásnějším stvořením. Chvilce, pro kterou žil a vyzrál celý svět, se odehrává v tichosti panenského rozjímání a šelestu archandělských křídel.

Otevřít své srdce Božímu slovu znamená stát se samým středem dějin i vlastního života. Nejchudší v duchu se tak stává nejbohatším v Kristu, viditelná samota neviditelným Božským společenstvím. Co kdysi pronesla Mariina slova, rozbíjí vlnami spásy tvrdost lidských srdcí. Být dechem tvých úst je mou velkou touhou, Královno, jít krásou tvé cesty je můj nejvyšší cíl.

P. Mgr. et. PhDr. Přemysl Bedřich Hanák, OPraem., Ph.D., farnost Milevsko

21. 12. 2023 | zamyšlení na čtvrtek po 3. neděli adventní

Lk 1,39–45

„Navštívení.“ Maria spěchá. Má velké poslání, přináší radost. Je to spěch plný radosti z víry a očekávání. Skrze Marii, nejuvěrnější obraz spásy, k nám přichází Ježíš. Potřebujeme toto navštívení a Mariin „pozdrav“, který v nás probudí život a radost; a přináší Boží pokoj, který je znamením Boží vůle. Kde je válka, tam není Boží vůle. Boží pokoj, to je kérygma o tom, že Bůh nás miluje skrze konkrétní události jako tichou a pokornou Marii. Potřebujeme Krista, ukrytého v lůně panenské Matky, Matky církve, Matky naší.

R. D. Bc. Pavel Bicek, farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích

22. 12. 2023 | zamyšlení na pátek po 3. neděli adventní

Lk 1,46–56

Maria přijímá Boží plán, Boží vůli. Říká ono Amen – ať se uskuteční, co chce náš Pán. Dozvídá se, že Bůh zjevil svou vůli i Zachariášovi s Alžbětou. Jde k nim, aby viděla, jak jedná Pán. Boží vůle v ní působí hlubokou radost a spokojenost. Vyslovuje krásný chvalozpěv, známý jako *Magnificat*, ve kterém vzdává vděk Bohu za to, že si ji vyvolil. Zajímavé – ještě se jí ani nenarodil Boží Syn a už děkuje Bohu, a to bude žít v Ježíšově blízkosti 33 let.

Také k tobě Bůh posílá anděla Gabriela – církev, aby ses nebál přijmout Ježíše jako Panna Maria. Abys poznal, jaká je Boží vůle pro tebe, a nebál ses ji přijmout a nedbal na to, co říká svět nebo okolí. Věř mi, i ty budeš ve svém životě pozorovat zázraky, které koná Pán. A jednoho dne i ty vyslovíš svůj *Magnificat* Bohu: Díky ti Bože, že sis mě vyvolil za svého služebníka. *(redakčně zkráceno)*

R. D. Milan Blaha, farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích

23. 12. 2023 | zamyšlení na sobotu po 3. neděli adventní

Lk 1,57–66

Setkáváme se se Zachariášem a Alžbětou, s již „znejistěnými“ manželi, zkoušenými Bohem. Neobdarování dětmi je pro ně potupným znamením. Jejich představy se nenaplnují a štěstí se nenápadně a zvolna vytrácí. Poznávají však, že vše, co prožívají, je nutné k tomu, aby postupně dorostli do postoje bezvýhradné důvěry.

„Největší z těch, kdo se narodili z ženy“ měl vyrůstat v rodině, kde byla víra opravdu živá a prožívaná. Celý Janův život byl pak živou a prožívanou vírou.

Nač Zachariáš po celou dobu němoty myslel? Odpověď můžeme najít v jeho chvalo zpěvu: „... aby /i/ naše kroky uvedl na cestu pokoje.“

„Každé vaše slovo se musí rodit z ticha,“ říkal nám, coby důležitý „vzkaz budoucím generacím“, Dr. Josef Hermach, jenž krátce po „sametové revoluci“ opět přednášel Starý zákon. Slova prožitá i protrpěná, zvláště v době bez tzv. státního souhlasu, kdy byl zaměstnán jako dělník v Pragovce v Praze-Karlíně a poté byl výhybkářem na nádraží v Praze-Vršovicích. *(redakčně zkráceno)*

R. D. Mgr. Radim Novák, J.C.D., děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích

24. 12. 2023 | zamyšlení na 4. neděli adventní (B)

Lk 1,26–38

Navštívení Panny Marie archandělem bylo zcela mimořádné. Přesto se podobné navštívení děje i v životě každého z nás. K početí Panny Marie došlo duchovním způsobem bez příčiny muže. Stejně tak Bůh přichází i k nám skrze svého Ducha a počíná v nás nový život. Nazýváme se křesťané, a to znamená, že i my jsme nositeli Krista. Svatý Pavel poznamenává, že se musíme umenšovat a On musí růst. Připravujme úrodnou půdu pro setbu Božího slova modlitbou. Tak se Ježíš rodí do dnešního světa skrze nás.

Mons. ThLic. David Henzl, generální vikář českobudějovické diecéze

Doba vánoční

25. 12. 2023 | zamyšlení na slavnost Narození Páně

Jan 1,1–18

Ve svém Prologu evangelia se svatý Jan již nezabývá historickými událostmi narození, jež k nám zaznívají z jiných vánočních evangelií. Teologickou řečí nám zvěstuje, kdo vlastně je ten, jehož narození předpovídali proroci, a jaký dopad to má na budoucnost lidstva.

Je dobré si vedle těch historických zpráv promeditovat tento Prolog Janova evangelia. Svatý Jan v něm zvěstuje důležitou skutečnost: „Těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi. Těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.“ Tato slova svatého Jana jsou radostnou vánoční zvěstí, která nás velice povzbuzuje. Vždyť my jsme v Krista uvěřili, jsme na něj svým křtem bytostně naroubováni. My jsme ho přijali, jak se praví v Prologu. A tak jsme se stali Božími dětmi. Tohle je ta pravá radost Vánoc. *(redakčně zkráceno)*

Prelát Mgr. Václav Pícha, J.C.D., prelatura Český Krumlov

26. 12. 2023 | zamyšlení na svátek sv. Štěpána

Mt 10,17–22

Ježíšovo dílo žije dál v apoštolech, kteří se snaží víru uchovat tím, že ji předají i přes mnohá úskalí... Svatý Štěpán – svědek víry nás učí: „Bez svobody není štěstí, bez odvahy není svoboda.“

Mějme tedy odvalu žít v pravé svobodě. Nikdy nezačněme končit, nikdy nepřestaňme začínat, vynalézavě, v upřímném dialogu víru nabízet – předat, a tak ji krásnou, radostnou uchovat...

R. D. Mgr. Bohuslav Richter, farnost Pištín

27. 12. 2023 | zamyšlení na svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty

Jan 20,2–8

Bylo by nespravedlivé tvrdit, že jeden člověk ve víře je „lepší“ než druhý. Událost Janova evangelia nám předkládá portrét dvou Ježíšových následovníků, přičemž silnou stránkou Petra je víra. Možná právě to je důvodem, proč Jan – podle všeho vnímavější k vnitřnímu smyslu věci – je označován jako „ten, kterého Ježíš miloval“.

Někteří exegeté se domnívali, že ten učedník není jmenován, protože reprezentuje nás. Jak se budu cítit, když se vžiji do role milovaného učedníka? Dokážu jít k prázdnému hrobu, abych viděl a uvěřil? Musíme být jako Jan, abychom viděli víc, než nám naše smysly napovídají. Už o tom nemusíme přemýšlet, musíme vyjít ven a najít vzkříšeného Ježíše, abychom v něm mohli žít.

P. Ján Štefan Nemeč, CFSsS

28. 12. 2023 | zamyšlení na svátek svatých Betlémských dětí

Mt 2,13–18

Přichází dlouho očekávaný Bůh a přichází jako dítě. V našich rodinách je dítě také začátkem štěstí a naděje. Když se rodiče a sourozenci podívají na to malé batole, tak v jediném okamžiku si uvědomují, že život toho malého je důležitější než jejich. Krutost Heroda, sobectví, strach a nenávisť nám ukazují, že kde je naděje, dobro, štěstí, tam útočí také zlo. Vždy nám na mysl může přijít otázka: Co by bylo z těch dětí, které Herodes popravil? Nějaký skvělý vynálezce, doktor, který by mohl nalézt lék na všechny nemoci světa?

R. D. Andrzej Urbisz, farnost Borovany

29. 12. 2023 | zamyšlení na 5. den v oktávu Narození Páně

Lk 2,22–35

Simeon je spravedlivý člověk. Duch svatý mu slíbil, že nezemře, dokud neuvidí Mesiáše. Když Maria a Josef přivedou dítě do svatyně, pozná v něm Ježíše. Nemuselo to být snadné, protože Ježíš pravděpodobně vypadal jako všechny ostatní děti, ale trpělivé čekání a hluboká víra ve splnění slibu umožnily Simeonovi to poznání.

Někdy možná zaslechneme názor: „Já se nejlépe s Bohem setkávám v lese nebo na horách anebo v přírodě. Já do kostela chodit nemusím, abych potkal Boha.“ Simeon je pro nás příkladem trpělivého čekání na Boha, který přichází. Též příkladem čekání v chrámě. To především v našich kostelích, ve svatostáncích, pro nás Ježíš žije, tam se ukazuje jako Pán a Spasitel a každý hledající může mít jistotu, že ho tam najde.

R. D. Mgr. Marcin Krzysztof Chmielewski, farnost Lišov

30. 12. 2023 | zamyšlení na 6. den v oktávu Narození Páně

Lk 2,36–40

Věřili lidé Anně, která chválila Boha a mluvila všem o Ježíši? Evangelium o tom nic neříká a dost možná tomu nikdo nevěřil. K čemu tedy bylo Annino chování a celý její životní styl? Prostě šíleně milovala Boha a mluvila o Ježíši. Prostě si ho užívala. Je dobré Annu napodobovat a nechtít nikoho obracet. Místo toho si jen užívejme Ježíše před lidmi.

Nezavírejme si vánoční radost doma. A nechme lidi překvapit naší radostí! Jak Pán bude chtít a oni na to budou připraveni, jejich údiv se promění ve víru.

R. D. Mgr. Rafał Piotr Kaca, farnost Velešín

31. 12. 2023 | zamyšlení na svátek Svaté rodiny (B)

Lk 2,22–40

Biblické postavy Vánoc nám pomáhají dobře žít náš vztah s Bohem. Vzpomeňme na Jana Křtitele, Pannu Marii, Josefa, mudrce atd. I Simeon nás může leccemu naučit.

Od Simeona si můžeme osvojit umění čekat. Byl v chrámě a čekal. „Být v chrámě“ pro nás dnes znamená být v církvi, tzn. být ochotní naslouchat Božímu slovu, vidět svůj život v pravdě a ptát se na to, co chce od nás Bůh. Když se člověk přestane ptát a začne spíš Bohu „diktovat“ své představy, může se ocitnout v pokušení, přestat chodit do kostela, protože „se přece tolik let modlím a Bůh mě neslyší“. Mějme před očima moudrý a věrný Simeonův postoj. Víra a láska nás učí čekat, ale v „chrámu“, ne venku!

Dále nás chce Simeon učit umění rozpoznávat Pána. Simeon, který roky žije „v chrámu“, je schopen rozpoznat Mesiáše, Boží přítomnost, dokonce i v někom či v něčem slabém, nečekaném. Takto to s námi často dělá Bůh. Přichází do našeho života mimo naše lidská schémata. Rozpoznat, když k nám promlouvá slovy i činy, je ale naprosto zásadní, protože na tom bude záviset, jaký bude náš život.

Učme se od Simeona umění čekat na Pána a rozpoznávat chvíle, kdy on sám přichází, aby se s námi setkal, aby nás ujistil, že on je Mesiáš. *(redakčně zkráceno)*

R. D. ThLic. Ing. Zdeněk Gibiec, Diecézně-misijní mezinárodní seminář Redemptoris Mater

1. 1. 2024 | zamyšlení na slavnost Matky Boží, Panny Marie

Lk 2,16–21

Evangelní text nám, technicky viděno, krásně shrnuje události navazující na Ježíšovo narození až do osmého dne, kdy byl obřezán a dostal jméno Ježíš – tzn. Hospodin

zachraňuje. Nese však mnoho podnětů do života modlitby. Spěchat tam, kde je oznámeno, že se dějí Boží věci. Vidět a vypravovat o tom, jak Bůh koná. Uchovávat toto jednání v srdci, rozvažovat a rozjímat. I když se vracíme ke každodenním povinnostem, dál chvalme Pána. Kéž takto prožijeme každý den nejen nového roku.

R. D. Bc. Roman Dvořák, farnost Velešín, t. č. na studiu v Římě

2. 1. 2024 | zamyšlení na úterý po vánočním oktávu

Jan 1,19–28

Vánoční oktáv slavnosti Narození Páně jsme včera završili slavností Matky Boží, Panny Marie. A hned další den je tu pokorné svědectví Jana Křtitele: Já nejsem Mesiáš, ale „hlas volajícího na poušti: Vyrovnajte cesty Pánu!“. Panna Maria i sv. Jan Křtitel nejen svými slovy, ale celým svým životem ukazují na Ježíše: On je Pán, On je důležitý.

Jaká by byla naše odpověď na otázku: Kdo jsi? Vyjmenovali bychom své tituly a funkce, nebo bychom uměli se sv. Augustinem říci: Především jsem křesťan, patřím Ježíšovi?

R. D. Václav Hes, farnost Týn nad Vltavou

3. 1. 2024 | zamyšlení na svátek Nejsvětějšího jména Ježíš

Jan 1,29–34

Jan spatřil Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“ Vydává o Ježíši svědectví, aby ho Izrael poznal jako Mesiáše. Dosvědčuje, že toto je Syn Boží. Jan přijímá poslání od Hospodina, aby svědčil o Kristu.

Také my jsme skrze křest povoláni k tomu, abychom přijali poslání svědčit o Kristu. Tomuto světu, lidem kolem nás, kteří jsou často neznámí a jen náhodně nás mívají. Jak? Při dnešní inflaci slov, kdy slovo samotné už moc neznamená a často už ani nebývá vnímáno, především svým životem. Neodplácet zlo zlem, darovat chvíli svého času či úsměv, snahou o pochopení druhého, dobře dělat obyčejné věci – to je to, co tomuto světu může zprostředkovat Krista.

Též my říkejme svými životy: Toto je Syn Boží. On jediný může dát světu to, co tak zoufale potřebuje. Pokoj a Dobro.

R. D. Mgr. Josef Staněk, farnost Modrá Hůrka

4. 1. 2024 | zamyšlení na 4. ledna

Jan 1,35–42

Musel to být mimořádný zážitek pro učedníky, když poprvé poznali, kdo Ježíš je. Jeden z učedníků – nejspíše Jan – si dokonce zapamatoval hodinu – čtvrtou odpoledne. Je dobré si občas připomenout ony intenzivní chvíle Božího oslovení, ony se tím zpřítomní.

Apoštolové poznali, kdo Ježíš je – Beránek Boží, který na sebe bere jejich hříchy, trápení a bolesti, aby je z nich (i z celého světa) sňal. Proto jdou za Ním, proto hledají místo, kde bydlí. Celý náš život je hledáním místa, kde přebývá Bůh.

A Ježíš nás vede – do našeho nitra, kde přebývá se svým Otcem, do společenství s druhými, do blízkosti trpících, a nakonec do věčného přebývání s Ním v nebi. Vydáme se i my znovu v tomto roce na cestu za Ním?

R. D. Mgr. Pavel Šimák, farnost Kaplice

5. 1. 2024 | zamyšlení na 5. ledna

Jan 1,43–51

Ježíš „potkal“ Filipa. Řecké slovo *heuriskein* znamená také nalézt, získat. Ježíš tedy získává Filipa pro Boží království. Stačí vyslovit „Pojď za mnou“ a tento muž reaguje bez váhání.

Brzy nato Filip potkává (získává) Natanaela. Vydává svému příteli důležité svědectví: „Našli jsme toho, o kterém psal Mojžíš v Zákoně i proroci.“ Jak může něco takového vyslovit po tak krátkém setkání s Ježíšem?

Můžeme my mluvit o Ježíši, když jej tak málo známe? Jaké může být naše svědectví, když ještě mnoha věcem nerozumíme?

Evangelijní úryvek má být podnětem pro to, abychom hlásali, kým Ježíš je, i když to sami pro sebe ještě objevujeme.

R. D. Mgr. Petr Hovorka, farnost Křemže

6. 1. 2024 | zamyšlení na slavnost Zjevení Páně

Mt 2,1–12

Mudrci z východu, kteří touží po spáse, nejenže přicházejí k poznání, ale podle poznaného jsou ochotni jednat a vydávají se na cestu. Učitelé Zákona, na které narazí v Jeruzalémě, dobře vědí, kde se slíbený Mesiáš má narodit, ale nehnou se z místa, nevyjdou z Jeruzaléma. Mudrci jsou odměněni tím, že se setkají s dítětem i jeho matkou

a jejich srdce se zaradují velikou radostí. Znalci Zákona tuto zkušenost s Mesiášem neudělají. Není to memento pro nás všechny, kteří studujeme Písma?

R. D. Mgr. Josef Sláček, farnost Pelhřimov

7. 1. 2024 | zamyšlení na svátek Křtu Páně (B)

Mk 1,6b–11

Naše společná cesta začala 1. nedělí adventní. Společně jsme prošli dobou vánoční a zítra začíná liturgické mezidobí. Od Vánoc jsme udělali časový skok cca 30 let Kristova života ve skrytosti, každodennosti. I to patří do života křesťana. Je to období přípravy, očekávání, povolání k veřejnému působení.

Každý zrajeme jedinečným způsobem k chvíli, kdy se odhodláme vykročit, aby Jeho světlo v nás zářilo před lidmi, aby uviděli naše dobré skutky a vzdali slávu našemu Otci, který je v nebesích. Kéž se nám to daří v síle a moci Ducha svatého, v němž jsme byli pokřtěni.

R. D. Mr. Mgr. Tomas van Zavrel, farnost Hluboká nad Vltavou

Doba postní

14. 2. 2024 | zamyšlení na Popeleční středu

Mt 6,1–6.16–18

Popeleční středou vstupujeme do velkého postu, kdy se připravujeme na Velikonoce. Jak tento čas důstojně prožít? Postit se? Ale jak? Od jídla – kdo to má vydržet! Od alkoholu – no dovoďte! Od televize, internetu – za chvíli bych byl „mimo“! Od zábavy – křesťan se přece má radovat! Od zbytečných řečí – já žádné nenadělám! A většinou, než je problém vyřešen, jsou tu Velikonoce. Dobře prožívat svatopostní dobu je pro nás úkol a pro Hospodina jedna radost, že jsme začali!

R. D. ThLic. Jaroslav Zygmunt, farnost Sušice

15. 2. 2024 | zamyšlení na čtvrtek po Popeleční středě

Lk 9,22–25

Kristus Pán nám představuje lásku jako sebedarování a službu a s nimi nutně spojené sebeobětování.

Člověk si s sebou na věčnost nevezme to, co vlastní, co nashromáždil, nýbrž to, co během pozemského života daroval. Představme si, že bychom zemřeli právě dnes. S vědomím předchozí věty se ohlédněme za svým dosavadním životem a pátrejme po tom, co jsme až dosud darovali. Tak právě tolik si s sebou můžeme vzít na věčnost.

Nevím, jak vám, ale mně se to zdá docela málo. Nechci si vzít na věčnost jen paběrky darované z nadbytku. Nepotřebuji ani nic s sebou, ale chci tam být já, celý.

Proto, zdá se, nezbyvá nic jiného, než abych se už teď celý daroval. Po vzoru Pána Krista. Abych tak jako On ze svého života učinil jeden velký láskyplný dar.

R. D. Mgr. Jan Rothschedl, prelatura Český Krumlov

16. 2. 2024 | zamyšlení na pátek po Popeleční středě

Mt 9,14–15

Půst byl u Židů obřad pokání a lítosti; chápali ho jako pokoření sebe a chtěli tím usmířit Boží hněv. Postili se, když vzpomínali na některé národní pohromy. Janovi učedníci – kající se teprve postili na znamení pokání. Učedníci Ježíšovi však jsou jako ženichovi přátelé: ti se mají radovat, dokud je ženich s nimi. Až je stavem manželským opustí, pak se budou rmoutit, že ztratili dobrého společníka.

I Ježíš opustí jednu své učedníky, až podstoupí smrt; pak to bude pro jeho učedníky doba zármutku. Kristus dal učedníkům nové učení a nového ducha k životu podle Božího zákona. Proč jim tedy vnucovat staré učení nedokonalé a farizejským duchem prostoupené? Budou se postit, ale podle nového ducha.

P. Jan Justin Berka, OCist., klášter cisterciáků ve Vyšším Brodě

17. 2. 2024 | zamyšlení na sobotu po Popeleční středě

Lk 5,27–32

Povolání apoštola a evangelisty Matouše (Leviho) začíná tím, že ho Ježíš uviděl, všiml si ho, věnoval mu svou pozornost. Bez této Ježíšovy všímavosti a vnímavosti bychom neměli ani jednoho z nejvýznamnějších apoštolů, ani první knihu Nového zákona. My sami často jdeme životem jakoby na autopilota, nevidíme, nevšímáme si věcí a lidí kolem nás.

Nacházíme se na začátku postní doby, pokusme se toto období prožít s větší všímavostí a být vnímavější na znamení, která nám Bůh posílá v lidech a v situacích na naší životní cestě...

P. ThLic. Tomáš Vyhnálek, OMI, farnost České Velenice

1. TÝDEN POSTNÍ

18. 2. 2024 | zamyšlení na 1. neděli postní (B)

Mk 1,12–15

Ježíš začíná svou činnost výzvou: „Obraťte se!“ Doslova čteme: „Změňte smýšlení“. Zamyslete se nad tím, co je opravdu důležité a co je zbytečné. Co přináší radost a naplnění a co zármutek a prázdnotu. Zkuste se s odstupem podívat na své hodnoty a vztahy. Co je skutečně cenné a co je marné. Co zklamává a co přináší skutečné štěstí a pokoj. Zkuste se podívat na sebe, na bližní a na celý svět tak, jak se dívá Ježíš. S láskou, důvěrou a milosrdenstvím.

Probošt Mgr. Ivo Prokop, probošství Jindřichův Hradec

19. 2. 2024 | zamyšlení na pondělí po 1. neděli postní

Mt 25,31–46

Další Ježíšova slova o posledním soudu, tedy o budoucnosti nás všech. Žádný křesťan si totiž nemůže myslet, že se ho slova nebo vize v nich obsažené netýkají. Kristus

podruhé přijde – vždyť to také vyznáváme každou neděli při mši svaté. Spravedliví jsou ovšem ujišťováni, že zachovají-li to, co jim jejich Pán přikázal, vejdou s ním do království, v němž jim on sám připravil místo. A jeho první a největší přikázání, to, na čem celé ono království stojí, je láska. Láska k Bohu a k druhému člověku, kterou se otevírají brány do tohoto království už zde na zemi.

R. D. Bc. Miroslav Štrunc, farnost Kostelní Radouň

20. 2. 2024 | zamyšlení na úterý po 1. neděli postní

Mt 6,7–15

Pán Ježíš nám připomíná, že Otec nečeká na množství slov, ale na upřímnost a prostý úmysl, s kterým se na Něho obracíme. V modlitbě Otčenáš je vysloveno vše, na čem by mělo Božím dětem záležet. Na prvním místě starost a touha dítěte po tom, aby tvář Otce byla ctěna, poznávána a milována.

Po modlitbě Otčenáš pak z Ježíšových úst zaznívá výzva ke shovívavosti... Vždyť právě tak se děti mohou nejvíce podobat Otci, jehož největší vlastností je právě milosrdenství.

R. D. Mgr. Jiří Kalaš, farnost Třeboň

21. 2. 2024 | zamyšlení na středu po 1. neděli postní

Lk 11,29–32

Někdy si někdo stěžuje, že Bůh je daleko, že mlčí a nedělá zázraky, o kterých mluví Bible. Kdyby Bůh dával znamení své přítomnosti i dnes, každý by uvěřil.

V evangeliu Ježíš Kristus poukazuje na dva lidi ze Starého zákona, kteří žádné zázraky nedělali, ale lidé jejich slova přijímali: Šalomoun a Jonáš. „A zde je přece někdo víc než Šalomoun... a zde je přece někdo víc než Jonáš“ – Ježíš o sobě říká.

Problém není v Bohu, ale v člověku, který neodpovídá obrácením a vírou na Slovo, které se stalo Tělem.

R. D. Mgr. Jan Skibiński, farnost Veselí nad Lužnicí

22. 2. 2024 | zamyšlení na svátek Stolce sv. apoštola Petra

Mt 16,13–19

Na Petrovi, skále jako základním kameni, Pán zbuduje živoucí chrám nového Božího lidu, církve plnou chvály a díky živému Bohu. S jeho láskyplnou výkupnou obětí na

Kříži, Zmrtvýchvstáním a Nanebevstoupením se před užaslým omilostněným člověkem, vyrvaným z moci hříchu a smrti, v přímém vnitřním spojení s Bohem a s jeho vůlí, otevře zcela nová lidská důstojnost, překračující všechna dobová sociální, etnická i geografická rozdělení a přinášející milosrdenství, smíření a odpuštění s novým požehnáním.

Ohlédneme-li se dnes za více než dvěma tisíciletími, v kterých tisíce lidí vydávalo svědectví o tom, kdo je pro ně Ježíš, z nichž se mnozí stali dokonce mučedníky, zmocní se nás až závrať nad stálým dílem Boží milosti.

Co bychom odpověděli, kdyby se nás dnes náš Vykupitel zeptal: „A za koho mě máte vy?“ Jsme schopni ve svém diecézním a světícím biskupovi nahlédnout tu dlouhou přímou petrovskou řadu vkládání rukou a požehnání a pevně a oddaně se kolem nich a Svatého otce semknout? Jsou i naše duše „raněny láskou“ až ke každodennímu svědectví, s jasným vědomím, že být dnes v této zemi římským katolíkem je naším nejvyšším obdarováním a posláním? *(redakčně zkráceno)*

P. PhDr. ThLic. Jindřich František z Pauly Holeček, OM, farnost Nová Bystřice

23. 2. 2024 | zamyšlení na pátek po 1. neděli postní

Mt 5,20–26

Rozjímáme o spravedlnosti a dokonalosti, ne farizeů a učitelů Zákona, ale Krista, který vše naplnil a ukázal cestu k cíli. Skrže to, co je náročné a obtížné, nás Ježíš vede k sobě, protože jen s Ním můžeme vše zdolat. Pouze v modlitbě a otevírání se Otci dokážeme mnohé těžké překonat a ve svátostech naplnit, a tím dojít cíle. Náš čas zde je omezen: „Dohodni se, dokud je čas!“ Postní doba je výzvou překonat nepřekonatelné, obrátit se a začít nově hledět na situace kolem nás.

R. D. Mgr. Petr Konopík, farnost Nový Rychnov

24. 2. 2024 | zamyšlení na sobotu po 1. neděli postní

Mt 5,43–48

„Miluj svého bližního a měj v nenávisti své nepřátele“ je málo, ale milovat své nepřátele – to je to nové, co přináší Ježíš. A dává nám příklad, proč to máme dělat. Sám Bůh nikomu nestrání, je dobrý a odpouští, dává novou šanci. Vnímat Boží dokonalost ve stvoření i v našem životě a to, že jsme k Božím obrazu stvoření, nám dává sílu a smysl života.

Napodobovat Boží dokonalost je něco, co proměňuje naše srdce i srdce našich bližních. Jde o celoživotní úsilí v růstu naplnění života. Vědomí, že Bůh je dobrý a že

já mám a můžu být obraz Boží lásky a dokonalosti, mi dává sílu k odpuštění. Naše dokonalost je pouze odleskem Boží velikosti a dokonalosti, která nám pomáhá být dobrými ve svém okolí. Doba postní je příležitostí k růstu vztahu a vnímání Boží velikosti a moci. Bůh s námi počítá a důvěřuje nám, že budeme dobří, jako je On.
(redakčně zkráceno)

R. D. Mgr. Václav Šika, farnost Kamenice nad Lipou

2. TÝDEN POSTNÍ

25. 2. 2024 | zamyšlení na 2. neděli postní (B)

Mk 9,2–10

Pro ty, kteří vědí, že jsou milováni Bohem, a kteří se snaží žít lásku solidárně a věrně v různých životních a dějinných zkouškách a souženích, je krásné žít v naší době. A to, i když se nám zdá tak poznamenaná ošklivostí, trýznivými, bolestnými situacemi a událostmi. A říkají: Je hezké hledat v dějinách znamení Trojice; je krásné následovat Ježíše a milovat jeho církev; je krásné číst svět a naše životy ve světle kříže; je krásné položit život za své sestry a bratry!

Je krásné vsadit svou existenci na toho, kdo je nejen pravdou samotnou, kdo je nejen nejvyšší dobro, ale také jediný, kdo nám zjevuje Božskou krásu. A naše srdce po ní hluboce a naléhavě touží.

R. D. Mgr. Michal Pulec, farnost Tábor

26. 2. 2024 | zamyšlení na pondělí po 2. neděli postní

Lk 6,36–38

Téma dnešního evangelia je navýsost křesťanské – odpuštění, milosrdenství. Ježíš nás jasně upozorňuje, že pokud my chceme, aby nám bylo odpuštěno, a pokud my nechceme být souzeni, pak sami musíme odpouštět a nesoudit. Vzdát se soudu nad druhými, ale i nad sebou, není vůbec jednoduchá věc, zvláště ve chvíli, kdy nám bylo ublíženo nebo když vidíme jasně chyby. Prožíváme-li Rok modlitby, pak právě modlitba – odevzdání se do Božích rukou, je ta nejlepší cesta.

Ne já, Pane, ale Ty ukaž svou moc, lásku a milosrdenství.

R. D. Mgr. Martin Brácha, farnost Horní Cerekev

27. 2. 2024 | zamyšlení na úterý po 2. neděli postní

Mt 23,1–12

Autorita je nositelem nosných hodnot, na nichž stojí lidský život, společnost i církve. Vede, vychovává i usměřňuje. Tuto roli plní rodiče, učitelé, kněží. Díky nim můžeme růst, dospívat a zrát. Stát se sami autoritou. Nad vším stojí autorita Boží. Autorita může být i pokřivená: když si sama slouží mocí a postavením jí danou nebo pouze mluví, ale sama nekoná.

Zamysli se: 1) Jaké byly důležité autority tvého života? Poděkuj za ně. 2) Jakou jsi sám autoritou? Jsi důsledný, pravdivý, naslouchající, laskavý? 3) Je pro tebe každodenní korekcí a mírou sám Ježíš?

R. D. Mgr. Jan Doležal, farnost Strakonice

28. 2. 2024 | zamyšlení na středu po 2. neděli postní

Mt 20,17–28

Kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem, a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem.

Uvědomili jsme si někdy, že víra je plná paradoxů a Ježíšova radikalismu? Pokud chceš svůj život zachránit, ztratíš ho. Když jsem slabý, tehdy jsem silný. To jsou paradoxy. Když tě oko pokouší, vyloupni ho. Buďte dokonalí jako váš Otec nebeský. To je radikalismus. Paradoxy patří k tajemství víry. Jeden je i ten, že Ježíšův radikalismus ho přivedl na smrt, ale jeho radikalismus nás přivádí k životu.

R. D. Prof. PaedDr. ThDr. MUDr. Jaroslav M. Kašparů, Ph.D., farnost Rynárec

29. 2. 2024 | zamyšlení na čtvrtek po 2. neděli postní

Lk 16,19–31

Konec rozhovoru mezi boháčem a Abrahámem je velmi podstatný. Praotec v tomto úryvku ukazuje na věrnost v každodenním životě, když odkazuje na slova: „Mají Mojžiše a proroky, ať je poslouchají!“ Nepomůže jen nějaký zázrak, třeba i kdyby někdo vstal z mrtvých, ten sám o sobě nezachrání. Je někdy zapotřebí věrnosti též v malých věcech. Právě to nám pomůže vidět toho vedle nás – to je tedy něco, čeho boháč z dnešního úryvku nebyl schopen. Nejenom jej vidět, ale možná mu i být připraven naslouchat nebo podat pomocnou ruku.

R. D. Mgr. František Žák, farnost Nová Cerekev

1. 3. 2024 | zamyšlení na pátek po 2. neděli postní

Mt 21,33–43.45–46

Náš život se podobá nájemníkům, kterým Bůh svěřil život. Boží Hospodář přichází ve svůj čas, abychom mu odváděli spravedlivý výtěžek. Často však máme dojem, že život patří jenom nám, zatímco si Bůh nárokuje podíl z našeho času, z našeho zájmu, z našich schopností, z našich hmotných dober... Z tohoto nepochopení, kdo je skutečným vlastníkem všeho, včetně našeho života, pak vyplývá naše lidská nespokojenost, někdy až agresivita. Budu-li vnímat svůj život i všechno, co k němu patří, jako dar, budu člověkem vděčným a šťastným.

R. D. Mgr. Jaroslav Šmejkal, farnost Pacov

2. 3. 2024 | zamyšlení na sobotu po 2. neděli postní

Lk 15,1–3.11–32

Často se říká, že toto podobenství je o marnotratném synu. Spíše je zde marnotratný otec, který chce svou milosrdnou a doslova marnotratnou láskou naplnit srdce obou synů, jak toho mladšího, tak i toho staršího, který sice celou dobu zůstal u svého otce, ale srdcem byl od něho daleko.

Prožíváme Rok modlitby, a tak mi dovoluňte připomenout krásný film o síle modlitby s názvem *Modrý zázrak* (2021) podle skutečného příběhu z Mexika z roku 2014. Ve filmu je malý kluk, jehož se po ztrátě rodičů ujali manželé z útulku pro kluky z ulice. Protože pořád utíká, dostane návrh, až mu bude nejhůř, má na lísteček napsat či nakreslit modlitbu a přitlouct ji ke dveřím. Udělá to a začnou se dít zázraky. Pochopí, že ti, kteří se ho ujali, jsou nyní jeho milující rodina a také, že sám Bůh je opravdu milujícím Otcem, marnotratným svou milosrdnou láskou pro všechny, kdo mu otevřou svá srdce. *(redakčně zkráceno)*

R. D. Mgr. Tomáš Hajda, farnost Bechyně

3. TÝDEN POSTNÍ

3. 3. 2024 | zamyšlení na 3. neděli postní (B)

Jan 2,13–25

Židovský král David velmi usiloval o to, aby mohl Hospodinu postavit nádherný chrám, stavbu však začal až jeho syn Šalamoun. Vlastní chrám byl postaven za rok a půl, nádvoří se stavěla osm let, vše bylo skončeno teprve roku 64 po Kristu a brzy potom za války židovské všechno spáleno.

Nyní se zamyslíme nad našimi kostely. Mají pro nás stejně velký význam jako tenkrát chrám pro Židy, ba ještě větší. V Jeruzalémském chrámu obětovali Hospodinu zvířata jako prosbu nebo dar za odpuštění, pomoc, požehnání. V našich kostelích zpřítomňuje ve mši svaté Pán Ježíš *svou* oběť na kříži. V chrámu se scházíme stejně jako naši předkové, a tak vytváříme jednotu víry a přátelství. A mezi nás přichází Ježíš, Učitel, Pán. V chrámu se scházíme, abychom se odtud rozešli jako jedna rodina, kde nikdo není opuštěn, kde se každý může spolehnout na druhého.

Nuže, otevřme dveře a vstupme do kostela. Záleží ovšem na tom, co tam chceme hledat. Jestliže chceme prohlédnout stavební prvky, obrazy a sochy, potom jistě hledáme krásu, ale krásu, z níž nezůstane kámen na kameni, která pomine, zanikne. Chceme-li tam hledat Ježíše, jsme na správné cestě – Bože, miluji krásu tvého domu, místo, kde přebývá tvá sláva. (*redakčně zkráceno*)

R. D. Mgr. Josef Stolařík, farnost Ševětín

4. 3. 2024 | zamyšlení na pondělí po 3. neděli postní

Lk 4,24–30

Ježíšovo jednání zaskočí hlavně toho, kdo má o sobě dojem, že už ho nic nepřekvapí. Ježíš, který není doma prorokem, protože ho nikdo nechce přijmout, nakonec prochází jejich středem a ubírá se dál. Můžeme mít dojem, že jsme málo zbožní, něco jako cizinci ve víře, nebo moc velcí hříšníci na to, aby i na nás Bůh projevil svou moc. Možná proto uvidíme, že se velké věci či zázraky budou dít spíš u lidí, u kterých bychom to nečekali, u „cizinců“. Chci, Bože, uvěřit, že moje slabost ti není překážkou. Jak dnes projevim svou důvěru vůči Bohu?

R. D. Ing. Mgr. Pavel Němec, DiS., farnost Jistebnice

5. 3. 2024 | zamyšlení na úterý po 3. neděli postní

Mt 18,21–35

Ježíš nás vede do našeho nitra, abychom nejprve poznali, kolik my dlužíme Bohu. Ukazuje nám, jak využíváme daru života k dobrému či zlému. Náš dluh vůči Bohu, vyjádřený v dnešním evangeliu, odpovídá 5 miliardám Kč. Naproti tomu, náš bližní nám dluží 8 000 Kč. Vidíme ten obrovský nepoměr! A to nám může znovu a znovu pomáhat, abychom odpouštěli tomu, kdo nám ublíží. Protože náš balík provinění vůči Bohu, bližním i sobě samému je nepoměrně větší. A láskyplný Bůh nám vše odpouští.

P. Mgr. Jiří Můčka, OMI, farnost Tábor-Klokoty

6. 3. 2024 | zamyšlení na středu po 3. neděli postní

Mt 5,17–19

Pán Ježíš uznal Starý zákon (zákon a proroci) jako Boží zjevení a řekl ve svém horském kázání: „Nepřišel jsem, abych toto zrušil, ale abych to naplnil.“ Pak vysvětlil přikázání novým způsobem: Bůh žádá srdce lidí, láska je naplnění zákona. Spojil dvě přikázání Starého zákona jako souhrn všech: Miluj svého Boha z celého srdce a bližního jako sám sebe! Boží zákon naplnil svým životem, svým utrpením a svou smrtí – poslušností a láskou.

Dodejme ještě slova svatého Augustina: Miluj a dělej, co chceš!

P. Mgr. Karl Zaiser, OMI, farnost Tábor-Klokoty

7. 3. 2024 | zamyšlení na čtvrtek po 3. neděli postní

Lk 11,14–23

Ježíš vyhání zlého ducha, a tím potvrzuje přítomnost Božího království zde na zemi. Někteří Ježíšovi odpůrci se dožadují znamení z nebe, jiní tvrdí, že vyhání zlé duchy Belzebubem. Ježíš nebojuje o moc se satanem. Je nade vším. Jeho moc je absolutní. Žádný protivník pro něho nepředstavuje hrozbu. Ježíšovou smrtí na kříži je ďábel přemožen a my patříme Bohu.

Kéž bychom v této svatopostní době získávali modlitbou, postem a almužnou milosti a shromažďovali spolu s Ním. Milost posvěcující nás chrání proti útokům zlého.

Prosme, aby nás Ježíš pozvedal svou pomocí, abychom s jeho milostí směřovali ke spáse.

R. D. Vladimír Koranda, farnost Chotoviny

8. 3. 2024 | zamyšlení na pátek po 3. neděli postní

Mk 12,28b–34

Každý člověk si ve svém životě klade otázku: „Co je pro mě to nejdůležitější?“ Takovou otázku si položil také učitel Zákona – které přikázání je nejdůležitější? Ježíš mu odpověděl: „Miluj Pána Boha celým svým srdcem a bližního svého jak sebe samého.“ Ježíš propojil ta přikázání – jsou jako dvoukřídlé dveře, když se otevře jedna půlka, tak se musí otevřít i druhá, když se zavře jedna půlka, tak se zavře i druhá (Kierkegaard). Ježíš navíc učinil přikázání lásky k bližnímu svým přikázáním: „To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.“ (Jan 15,12)

Nakonec si připomeňme slova svatého Augustina: „Miluj a čiň, co chceš.“ A slova svatého Jana od Kříže: „Na konci života budeme souzeni z lásky.“

R. D. Mgr. Tomasz Krzysztof Piechnik, farnost Tábor

9. 3. 2024 | zamyšlení na sobotu po 3. neděli postní

Lk 18,9–14

Uznáme to? Díváme se spatra: na padlé, jinověrce, esoteriky, homosexuály, uprchlíky... doplňte si každý ty své. Nemáme v sobě Ježíšovu lásku. To je ten trám v oku, pro který v těch lidech nedokážeme vidět bratry. A přitom – nebýt věrný jim: v úctě, lásce, službě... je zpronevěrou té jediné skutečné normě křesťanství. K čemu pak je všechna naše ostatní zbožnost? Zůstáváme neospravedlněni. Zatřesou námi Ježíšova slova těm „kdo si na sobě zakládají, že jsou spravedliví, a jinými pohrdají“?

P. Mag. theol. Martin Matouš Vávra, CFSsS, děkanství u kostela sv. Mikuláše v ČB

4. TÝDEN POSTNÍ

10. 3. 2024 | zamyšlení na 4. neděli postní (B)

Jan 3,14–21

Co nám vlastně Ježíš Kristus přinesl a co nám dává? V rozhovoru s Nikodémem je to jasně vyjádřeno. „Světlo přišlo na svět...“ Světlo duchovnímu zraku, které ukazuje správnou cestu a dává jistotu lidským krokům v nejisté době.

A pak uzdravující pohled na „vyvýšeného Syna člověka“ na kříži. Tento pohled na kříž je lékem mnohem mocnějším než pohled na měděného hada uzdravujícího uštknuté jedovatými hady. Kristův kříž léčí těžká zranění našich duší a dává život navěky: „... aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

R. D. Mgr. Petr Plášil, farnost Prachatice

11. 3. 2024 | zamyšlení na pondělí po 4. neděli postní

Jan 4,43–54

„Víra, kterou hlásáme, není dílo lidské.“ Jde o Ježíšovo Božství. To bylo nezbytnou podmínkou, aby Ježíš mohl uzdravit syna královského úředníka. Pán Ježíš dobře věděl, že Židé se bojí vyznat víru v Jeho Božský původ, vždyť věřili, že zázraky může dělat jenom Bůh. Proto se i onen úředník musel pokořit a uznat Božský původ Pána Ježíše. To je Boží pedagogika – přivést lidi k přijetí víry v Ježíše – Boha.

Jak to máme dělat my? Je doba postní a v ní máme velikou milost skrze konání křížové cesty a rozjímání o tom, co naší víře chybí, abychom získali jistotu, že jdeme správnou cestou v následování svého Pána. Sv. apoštol Pavel to vyjádřil krásným vyznáním: „Vím, v koho jsem uvěřil a jsem si jistý.“

Chceme vidět zázraky? Pak obnovme svou víru, po které se nás Pán ptá. „Nalezne Syn člověka, až přijde, na zemi víru?“ Panno Maria, pomoz nám dělat, co chce Pán.

R. D. Josef Charypar, farnost Kovářov

12. 3. 2024 | zamyšlení na úterý po 4. neděli postní

Jan 5,1–3a.5–16

Pro mnoho lidí je tělesné zdraví tou nejvyšší hodnotou. Když si vzájemně přejeme, říkáme: „Hodně zdraví, štěstí a dlouhá léta.“ Proto nás těší Ježíšova otázka: „Chceš být zdrav?“ Ruku na srdce, kdo by nechtěl! Na druhé straně nás zaráží Ježíšův apel: „Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nestihlo něco horšího!“ Co pro nás může být horší než ztráta tělesného zdraví a z toho plynoucí smrt?

To skutečně nejhorší pro člověka jako takového je záhuba jeho duchové duše, tedy nebýt spasen – zachráněn pro věčnost! Jak ve své křesťanské víře vyznáváme, člověk má nejen tělo, ale také nesmrtelnou duchovou duši, a o její zdraví je potřeba se starat! Pokud si vzájemně přejeme, zahrňme do toho celého člověka, tedy: „Hodně zdraví, štěstí a spásy!“ A prosím, také pro to mnoho dělejme.

R. D. Ing. Mgr. Vítězslav Holý, farnost Záhoří

13. 3. 2024 | zamyšlení na středu po 4. neděli postní

Jan 5,17–30

Ježíš uzdravuje v sobotu člověka slepého od narození a odpovědí je mu pronásledování ze strany nepřátel. Tak ještě více odkrývá karty a uvádí své posluchače i nás do tajemství své osoby a nejhlubšího vztahu s Bohem, kterého nazývá Otcem. Postupně zjevuje tajemství lásky mezi Otcem a Synem, která plodí Ducha svatého, a odhaluje svou identitu Syna Božího.

Když dnes budeme dělat znamení kříže ve jménu Nejsvětější Trojice nebo vyslovovat slova „Otče náš“, projevme vděčnost za to, že Ježíš neváhal položit i svůj život, abychom mohli nahlédnout do nejhlubších tajemství našeho Boha a vstoupit do živého vztahu s Ním.

R. D. PhDr. Mgr. Jozef Gumenický, farnost Březnice u Příbrami

14. 3. 2024 | zamyšlení na čtvrtek po 4. neděli postní

Jan 5,31–47

Přijetím Božího slova nastane moje konverze – obrácení se k Bohu. Svobodně se postavím k Boží nabídce – zřici se své vůle a přijmout obrácení. Přes naši ochotu jít za Kristem nás tíží a strhují některé věci. Máme malou víru, že Boží milost je silnější než naše slabost. Uchováváme si oblíbené hříchy, a když se s nimi chceme poprat, selháváme. Fakt chceme žít dobře, ale jsou hříchy, které nám nedovolují povstat. Přitom nás Kristus motivuje: Bud'te dokonalí... Povzbuzuje nás příklad starozákonních proroků a příklad světců. Má nás to vyburcovat k následování. Ježíš nás dělá schopnými naplnit Boží vůli.

P. Mgr. Ludvík František Hemala, CFSsS, farnost Písek

15. 3. 2024 | zamyšlení na pátek po 4. neděli postní

Jan 7,1–2.10.25–30

Dnešní evangelium říká, že Ježíš prochází Jeruzalémem během židovského Svátku stánků. Ježíš přichází slavit tento svátek, ale zůstává v tajnosti. Nezjevuje se v davu, v hluku svátků a ve shonu, ale ve skrytosti. I dnes se Kristus nachází ve skrytosti, v tichosti, v modlitbě. Mnozí ho nemohou vidět, i když si myslí, že o něm všechno vědí. Je to proto, že nevstupují do skrytu své duše, tedy do modlitby.

Prožíváme Rok modlitby, ale naše modlitba je v krizi. Nevíme, jak se modlit. Lidé mi někdy říkají: „Už nevím, co mám Bohu stále v modlitbě říkat.“ Odpovídám: „Tak přestaň.“ „Co? Mám se přestat modlit?“ „Ne, přestaň mluvit a začni Bohu naslouchat.“ Vstupme do „skrytosti“ blížících se svátků a objevme tam Krista.

R. D. Ing. R. D. Viktor Jakovič, farnost Písek

16. 3. 2024 | zamyšlení na sobotu po 4. neděli postní

Jan 7,40–53

Elita židovského národa nebyla schopna Pána Ježíše přijmout, protože měla mnoho předsudků vůči Pánu Ježíši. Neměli tedy dobrou vůli vše pravdivě prozkoumat ohledně jeho osoby, byli příliš v silném zajetí svých představ o Mesiáši. Prostí a neučení lidé v tomto smyslu na tom byli lépe. Snáze posoudili Ježíšovo působení celostně a jejich srdce (vůle) ho tak mohla snáze následovat. Považují-li se za velkého a důležitého (u sebe uvnitř), chybí mi patřičná pokora pro nestranné posouzení věcí přicházejících ke mně z vnějšku.

R. D. Ing. Jan Mičánek, farnost Protivín

5. TÝDEN POSTNÍ

17. 3. 2024 | zamyšlení na 5. neděli postní (B)

Jan 12,20–33

Je pozoruhodné, jak na požadavek poutníků reagoval Ježíš: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven.“ Že by snad přišel čas, aby se ukázal před poutníky jako slavná osobnost?

Biblický výraz „sláva“ znamená – metafyzická skutečnost slávy Boží; a díky vzájemnému přebývání (perichorezi) též celé Nejsvětější Trojice. A tuto slávu pak Ježíš – skrze Ducha vtělený (incarnatio) Boží Syn – předává člověku (srov. Jan 17,22–23).

Závěrečná slova perikopy „A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě“ jsou nejen předzvěstí Ježíšova ukřižování, ale zároveň i jakýmsi náznakem Jeho nanebevstoupení. Především jsou ale příslibem pro všechna budoucí pokolení; těm, kteří vkládají svou naději do Krista (Mesiáše) a usilují o Jeho slávu (Ef 1,12), říká Ježíš: „Kde jsem já, tam bude i můj služebník.“

Mons. Prof. Dr. Karel Skalický, Th.D., dr. h. c., Katedrální kapitula u sv. Mikuláše, České Budějovice

18. 3. 2024 | zamyšlení na pondělí po 5. neděli postní

Jan 8,1–11

Jisté ženě hrozil trest smrti za nevěru. Učitelé Zákona a farizeové chtěli zneužít tuto ženu k obvinění Ježíše z nedodržování Zákona. Vidíte – i pravda podložená důkazem může být zneužita. To mi připomíná události poslední doby, kdy mocnáři planou vášní prosazovat své ambice za cenu krve vinných i nevinných.

Ježíš psal na zem možná o každém z nás, kteří občas vzplaneme d'ábelskou vášní uchvacovat. Vykoupil nás ještě dříve, než jsme zhřešili. A přijde znovu, aby nás soudil. Jeho Srdce však plane vášnivou Božskou láskou. Kéž bychom se uměli modlitbou přimknout k věrnému Bohu a v případě selhání se setkat s milosrdným Ježíšem! Plyne z toho poučení – z Božího soudu nejde takový strach jako ze soudu Božích služebníků.

R. D. Mgr. Petr Misař, farnost Starý Rožmitál

19. 3. 2024 | zamyšlení na slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie

Mt 1,16.18–21.24a

Josef udělal, jak mu anděl Páně přikázal. Co všechno a kdo všechno se musel vejít do života (srdce) sv. Josefa? Jako milující snoubenec byl jistě připravený mít tam místo jen pro ni. Disponovaný dát jí vše... Ona měla pod srdcem toho, ve kterém je vše. To zaskočí. Je to o dost víc, než s čím ve svém životě počítal, že bude muset chránit.

I my se můžeme pokusit prožít s Ním srdcervoucí proměnu z pozice „mít všechna dobra“ ke zkušenosti, být tu pro „všechno dobro“.

P. Mgr. Petr Maxmilián Koutský, CFSsS, farnost Písek

20. 3. 2024 | zamyšlení na středu po 5. neděli postní

Jan 8,31–42

Slova o pravdě a svobodě následují poté, co Ježíš v případě cizoložné ženy jedná jako skutečný „Rabi“, moudrý učitel – má soucit s člověkem, zná jeho slabosti a dokazuje, že láska a pravda je víc než zákon. K tomu, abychom se stali svobodnými, je důležité přijmout Ježíšovo slovo, stát se Jeho učedníky a snažit se Boží slovo uvádět ve skutek. Podobně jako to dělala Boží Matka, Panna Maria: „Maria to vše uchovávala ve svém srdci a rozvažovala o tom.“

Na naší životní cestě máme v duchovním životě mnohé vzory. Jedním z nich je bl. Carlo Acutis, jehož si Pán povolal na věčnost již ve věku 15 let. Každý den se účastnil mše sv. a modlil se růženec. Bl. Carlo Acutis připodobňoval svátost smíření k letu balónem. Aby balón mohl vzlétnout, musí se zbavit zátěže. Pokud se má lidská duše zbavit zátěže hříchu, musí zaměřit svůj pohled k nebi. „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ Ježíš sám sebe nazývá pravdou. Pokud budeme žít v Boží pravdě, pak budeme mít jistotu, že jsme na správné cestě, která vede k cíli. *(redakčně zkráceno)*

R. D. Mgr. Jaroslav Karas, farnost Mladá Vožice

21. 3. 2024 | zamyšlení na čtvrtek po 5. neděli postní

Jan 8,51–59

Ježíš mluví o Slávě. Zakusit Boží slávu znamená pozvání do jeho přítomnosti. V moderní době se mluvilo o slavných lidech, jejichž sláva je odvislá stále méně od jejich obdarování, ale více od popularity. Mnozí je napodobovali jen vnějším způsobem: oblečením nebo životním stylem.

Dnes vystřídali slavné osobnosti ti, kteří mají vliv zvláště na internetu (influenceři). Ti sdílí se svými fanoušky i svůj obyčejný život, a tak mnohem více ovlivňují vnitřní prožívání a postoje těch, kdo je sledují. Ježíš podobně pozval učedníky k účasti na svém životě a na svém fascinujícím vztahu k Otci. Každý z nás má ovšem moc ovlivnit podobu světa, budeme-li sdílet s druhými dobrotu Boha, kterou zakoušíme ve svém osobním životě.

R. D. Mgr. Jan Turek, farnost Vodňany

22. 3. 2024 | zamyšlení na pátek po 5. neděli postní

Jan 10,31–42

Odešel zpět za Jordán, tam, kde mnozí slyšeli hlas z nebe: „Ty jsi můj milovaný Syn.“ Ano, je třeba se vracet na místo našeho křtu, kde jsme si řekli, že vstaneme a půjdeme k našemu Otci. Vstaňme, navštivme křtelnici, jejíž vodou jsme byli obmyti. Putovat se dá na mnohá místa, ale udělat si pouť na místo našeho křtu, kde se nám otevřelo nebe nad hlavou a byli jsme přijati do Božího rodu, je jedinečné. Navštivme o Velikonocích svůj Jordán, svůj křestní pramen, a poděkujme. Je zač.

R. D. JCLic. Mgr. Rudolf Maria Hušek, farnost Blatná

23. 3. 2024 | zamyšlení na sobotu po 5. neděli postní

Jan 11,45–56

Dnešnímu úryvku evangelia předchází příběh o vzkříšení Lazara, který byl již čtyři dny v hrobě. Na mocný čin Pána Ježíše – zázrak reagují svědci této události rozličně. Mnohé tato zkušenost s Pánem přesvědčila – uvěřili v něho, říká evangelista. Někteří – asi ti, kteří nebyli schopni vlastního úsudku – žádají vysvětlení od autority – velekněží. Ti nepopírají, že Pán vykonal zázrak, ale vidí v něm nebezpečí, na prvním místě pro sebe – ztrátu postavení. Velekněz Kaifáš vynesl rozsudek smrti nad Pánem v domnění, že zabrání jakékoliv změně, chtěl, aby vše zůstalo při starém. Nezmařil však Boží záměr záchrany – vynesl proroctví, jak říká evangelista, že Ježíš musí zemřít za národ.

R. D. Jan Löffelmann, JC.D., farnost Volyně

SVATÝ TÝDEN

24. 3. 2024 | zamyšlení na Květnou neděli (B)

Mk 14,1–15,47

Dnešní text je o hledání příležitosti, jak něco učinit... Dobrého nebo zlého. Velekněží a zákoníci hledají příležitost, jak by se Ježíše nepozorovaně zmocnili. Žena milující Ježíše hledá příležitost, jak by mu projevila svou náklonnost. Učedníci Páně hledají příležitost, jak získat peníze pro chudé. Zrádce Jidáš hledá vhodnou příležitost, jak by svého Pána vydal do rukou nepřátel.

I my často hledáme příležitost, jak bychom to či ono mohli učinit. Dobrého i zlého. Co je častější v našem životě?

R. D. Prof. ThLic. PaedDr. Martin Weis, Th.D., farnost Dubné

25. 3. 2024 | zamyšlení na pondělí Svatého týdne

Jan 12,1–11

Šest dní před Velikonocemi, dny Svatého týdne, které máme před sebou – dříve než po roce tak znovu prožijeme radost velikonočních svátků. Šest dní, kdy je nám dopřán čas zakoušet dávající se Kristovu lásku bez podmínek a také čas přemýšlení o nás samých.

Podobám se Lazarově sestře Marii, která Pánu prokazuje lásku a je velkorysá (cena vonné masti je rovna odměně za 300 dní práce nekvalifikovaného dělníka) a pokorná (Marie se sklání, aby Mistrovi pomazala ne hlavu, ale nohy), nebo spíš Jidáši, který má myšlení obchodníka a účetního (proč se to neprodalo a nepoužilo na charitu, jaké zbytečné plýtvání)? Srdce Mariino se rozšiřuje láskou, kterou dává bez počítání; srdce Jidáše se nenávratně uzavírá do malosti budoucího zrádce, který je schopen jen počítat, jestli se něco vyplatí, což vyvrcholí otázkou: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“

Musí se mi má víra vyplácet, nebo odpovídat na nevýslovnou Boží lásku láskou vděčnou bez počítání?

R. D. Mgr. Miroslav Šašek, farnost Strakonice

26. 3. 2024 | zamyšlení na úterý Svatého týdne

Jan 13,21–33.36–38

V dnešní době, která se často nazývá postfaktická, jsou mnohá fakta přirozeného zákona relativizována. Do ní se svižně vkrádá umělá inteligence, aby nám řekla, proč tu vlastně existujeme.

Zůstává tu ale otázka, proč bohatý sever světa, už dva tisíce let kultivovaný křesťanstvím, nemá v tak zásadní otázce jasno.

Úryvek Janova evangelia může problém trochu rozjasnit. Většina učedníků sice neví, o co jde, ale dvěma z nich musí být jasné, že Jidáš zradí. Možná Ježíš vysílal náznaky o zradě proto, že když sám Jidáš nepochopí, ostatní mu pomohou. Selhává však i ostatních jedenáct. Jsou zahleděni stále do sebe, takže nevidí klopýtajícího bratra.

Kristus učí, proč tu jsme. Až stejně jako Petr pročistíme oči i srdce lítostí, budeme schopni vidět a posilovat své bratry.

Jáhen Bc. Vojtěch Talíř, prelatura Český Krumlov

27. 3. 2024 | zamyšlení na středu Svatého týdne

Mt 26,14–25

Nikdo se nestane zločincem ze dne na den. Nejdříve jsou to roky a měsíce kupících se špatných voleb, které nahlodávají duši a ničí svědomí. Lidé nemusí nic poznat. Pak přichází vážné selhání a ptáme se, co se stalo.

Počítejme s tím, že jsme poznamenáni následky dědičného hříchu. Náchylní ke špatnému. Nepodceňujme sílu zla, ani jej zbytečně nedramatizujme. Jidáš se nestal zrádcem ze dne na den. Možná mu chyběla pokora, pokání, možná nezápasil se svými pokušeními. Poučme se. Bůh nás miluje s našimi slabostmi. Zakopnutí je zradou, ale rovněž zráním k touze po Boží blízkosti. Co si vybereme?

Pouvažuj, jestli nepodceňuješ zápas se zlem ve svém životě.

R. D. Mgr. Šimon Stančík, farnost Vlachovo Březí

Doba velikonoční

VELIKONOČNÍ TRIDUUM

28. 3. 2024 | zamyšlení na Zelený čtvrtek (B)

Jan 13,1–15

Evangelium mše na památku poslední večeře Páně, které máme spojené s obřadem mytí nohou, zaměří naši pozornost na aspekt eucharistie, jehož význam nám mnohdy uniká. Synoptikové se zaměří na novou smlouvu uzavřenou chlebem a vínem. Jen v ozvěně Lukáš připomene, že učedníci byli rozhádaní a vznikl mezi nimi spor (Lk 22,24). A evangelista Jan vzpomíná a vypráví příběh. Jeho vzpomínka má charakter anekdoty. Myslíme si, a následující obřad nás v tom ujišťuje, že Ježíš ukazuje, co máme dělat. Vtip je v tom, že evangelium nám říká, co neděláme.

Mons. Mgr. Adolf Pintíř, farnost Sušice

29. 3. 2024 | zamyšlení na Velký pátek (B)

Jan 18,1–19,42

Judejci se už dříve domáhali na Pánu Ježíši znamení jako důkazu toho, že jedná mocí Boží. Namísto toho, aby uznali v Kristu Mesiáše a uvěřili, že byl předpovězen proroky, nechali se ochromit strachem ze všech možných důsledků vyplývajících z toho, že tento Mesiáš překvapivá znamení koná. Janovo evangelium mezi řádky poukazuje na zbabělé opatrnictví Judejců. Mesiáš přišel – oni na něho měli čekat, neopustili však své zaběhlé výklady Písma, natož aby uznali svědectví Ježíšova slova, znamení a činů. Usilovali naopak o to, aby jej lapili při činu, pronásledovali jej a dovlekli na smrt.

Rozhodnutí velerady, že Ježíš musí zemřít, vzniká jakoby na obranu náboženství a národa před důsledky Pánových slov a znamení. Avšak, je tu ještě Boží rozhodnutí, jež rozhodnutí velerady staví na hlavu. Totiž tím, že jejich selhání umožňuje záchranu nejen vyvoleného národa, ale i úplně všech lidí. *(redakčně zkráceno)*

R. D. František Halaš, Katedrální kapitula u sv. Mikuláše, České Budějovice

30. 3. 2024 | zamyšlení na Velikonoční vigilií (B)

Mk 16,1–7

Marek nemluví o zjeveních Zmrtvýchvstalého. Verše 9–20, tedy souhrn toho, co o nich vypravují ostatní evangelisté, byly připojeny později. Pesimistické? Ne!

Křesťan je člověkem víry, ne evidence. A víra je z hlásání. „Není tady, byl vzkříšen!“ Jsme na tom podobně. Nevidíme Ježíše očima, ale věříme tomu, co nám o něm bylo řečeno.

Důležité je poslání: „Povězte učedníkům: Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte.“ Do Jeruzaléma se chodilo na svátky, Galilea byla zemí všedního dne. I nás Ježíš předchází v našich každodenních námáhách a starostech, když poctivě pracujeme, usilujeme o dobré vztahy v rodinách... Kéž ho dokážeme lépe poznávat!

R. D. Mgr. Pavel Liška, farnost Netolice

31. 3. 2024 | zamyšlení na slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Jan 20,1–9

Nechal jsem před léty zbudovat v Písku kněžskou hrobku. Nedávno jsem se na ni byl podívat, a hle, lidé tam nosí květiny a svíčky. Nikdo však v ní ještě pochován nebyl. Chodí k prázdnému hrobu. Vzpomněl jsem si na slova z velikonoční sekvence: „Řekni nám, Maria, co jsi po cestě viděla? Hrob Krista živého!“ I já jsem v tu chvíli na vlastní oči viděl hrob živého. Náš hrob nebude mít poslední slovo. Poslední slovo bude mít Slovo, které bylo na počátku.

R. D. Karel Vrba, farnost Blatná

VELIKONOČNÍ OKTÁV

1. 4. 2024 | zamyšlení na pondělí Velikonočního oktávu

Mt 28,8–15

Hrobem to nekončí, zažijme radost se setkáním s Pánem jako ženy – překonat strach, klanět se Mu a dokázat jako ony svědčit o Bohu a nepodléhat lžím dnešní doby, mít odvahu dotknout se tajemství vzkříšení a obejmout Krista ve svém srdci.

R. D. Ing. Mgr. Václav Salák, farnost Zavlekov

2. 4. 2024 | zamyšlení na úterý Velikonočního oktávu

Jan 20,11–18

K víře ve vzkříšeného Krista nedochází u Marie Magdalské díky vidění andělů, ale až ve chvíli, kdy ji Ježíš *sám* osloví jejím jménem. Uvěřila hned, jak ji oslovil, s jistotou. Poznává ho po hlase, srdcem i citem, je tak vzorem zralé víry.

Poselství, které pak zvěstuje bratřím, platí i pro nás: Pán je živý a každý z nás jej má hledat cestou víry – s jistotou, že když vykonáme to, co je v našich silách, abychom jej našli, on sám nám pak v tu pravou chvíli vyjde vstříc a dá se poznat.

P. Mgr. Vladimír Jan Evangelista Hladík, OFM Cap., klášter kapucínů v Sušici

3. 4. 2024 | zamyšlení na středu Velikonočního oktávu

Lk 24,13–35

Máme před sebou příběh dvou učedníků prchajících z Jeruzaléma do Emauz. Oni jsou zklamaní. Zklamaně mluvili o Ježíši, do kterého vkládali veliké naděje, a nyní se jim zdálo, že je všemu konec, že všechno, co zažili, je jen minulostí. Ale útěšné poselství tohoto příběhu je, že Ježíš se k nim chtěl přiblížit. Trpělivě jim mnohé vysvětloval, neboť se snažil přiblížit k jejich srdcím. A toto Ježíš činí neustále. V každé době se Ježíš trpělivě snaží přiblížit k lidem, aby je přivedl k přátelství s Bohem. I dnes mnozí lidé opouštějí Krista, neboť nenaplnuje jejich představy, ale On trpělivě hledá cestu ke každému lidskému srdci.

R. D. Ing. Petr Koutský, farnost Strašín

4. 4. 2024 | zamyšlení na čtvrtek Velikonočního oktávu

Lk 24,35–48

Emauzští učedníci se domů navrací. Sklíčení, zklamaní. My jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. Těšili jsme se, jak s ním budeme kralovat. A zatím... Ukřížovali ho, je mrtvý. Konec všem nadějím. Uvěřili jsme *mu*, nechali se napálit. Teď se nám budou všichni smát a vysmívat, jak jsme byli hloupí... I my někdy máme strach z nepochopení a vysmívání.

A pak se Emauzští učedníci setkali s Ježíšem. Nejdřív ho nepoznali, ale pak ho poznali: při lámání chleba. Ježíš žije! Oni už věří, už „ví své“! A to jim nikdo nevezme. A když jsou pak společně s ostatními ve večeřadle, přichází Ježíš: podivuhodně, nečekaně, zavřenými dveřmi. Oni se děsí, bojí. A Ježíš: „Pokoj vám! Nebojte se! Vždyť jsem to já! Byl jsem mrtev a žiji. Jsem, který jsem. Bůh je! Ježíš žije!“

Kristus vstal z mrtvých, radujme se. A jestliže Ježíš vstal z mrtvých, pak i my máme naději, že z mrtvých vstaneme! A po tom všem trápení se budeme radovat v zářivé nevyšlovné nebeské radosti. Radujme se! Těšme se! Věřme! *(redakčně zkráceno)*

R. D. Stanislav Bušta, farnost Velký Bor

5. 4. 2024 | zamyšlení na pátek Velikonočního oktávu

Jan 21,1–14

Tato perikopa evangelia mluví o setkání se zmrtvýchvstalým Ježíšem. Dovolte mi jiný náhled na tento pasus. Přesný text evangelia mluví o tom, že Petr byl nahý (gymnos); a co dělal, když uslyšel, že je to Pán? Než skočil do vody, aby k Němu doplaval, oblékl se, přesně – přepásal se (diedzósato). Udělal neobvyklou věc, můžeme říci tak trošku šílenou. Při plavání oblečení překáží.

Víra, zmrtvýchvstání jsou pro současný svět šílenstvím. Ale je třeba se stát takovým Božím šilencem, abychom se setkali s Pánem a měli život v Něm.

R. D. Mgr. Robert Konrad Paruszewski, farnost Velhartice

6. 4. 2024 | zamyšlení na sobotu Velikonočního oktávu

Mk 16,9–15

Velikonoční radost naplňuje člověka teprve tehdy, udělá-li osobní zkušenost se Zmrtvýchvstalým. Není to pouze výsadou apoštolů zavřených ze strachu ve večeřadle, ale i dnes přichází do všech našich pádů a pochybností, aby proměnil frustraci, rezignaci, zklamání v trvalou radost. Každý, kdo ji naplno zakusil, nedokáže si ji nechat pouze pro sebe a touží se o ni rozdělit.

Ježíše nezastaví kámen hrobu ani naše nedokonalosti; svěruje učedníkům všech dob poslání: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!“

R. D. Ing. Mgr. Jan Kulhánek, farnost Kašperské Hory

2. VELIKONOČNÍ TÝDEN

7. 4. 2024 | zamyšlení na 2. neděli velikonoční (B)

Jan 20,19–31

Zmatení a Ježíšovou smrtí zarmoucení učedníci mají strach. Strach z budoucnosti. Ježíš k nim však přichází skrze zavřené dveře a hned prvními slovy učedníky uklidňuje: „Pokoj vám.“ Posílá je, aby plnili své poslání, aby zvěstovali Boží království. Příběh nevěřícího-věřícího Tomáše vrcholí zvoláním: „Pán můj a Bůh můj.“ Je to svědectví o setkání s Mesiášem, s Ježíšem, který je skutečný Syn Boží. Je to silné povzbuzení k víře.

Zázraky často vyžadujeme, ale ve skutečnosti je ke své víře nepotřebujeme. Máme strach a chceme záruky. Ježíš nám pro povzbuzení naší víry často zázraky posílá, a to včetně poselství prostřednictvím i současných světců. A jen my je nechceme vnímat a rozpoznat. Apel sv. papeže Jana Pavla II. „Nebojte se!“ zcela naplňuje Ježíšovo „Pokoj vám.“ Amen.

Jáhen Mgr. Ing. Jan Novák, farnost Hlavatce

8. 4. 2024 | zamyšlení na slavnost Zvěstování Páně

Lk 1,26–38

Evangelista Lukáš zde krásným způsobem představuje obraz velmi výjimečného setkání. Není to poprvé, co nám Boží slovo předkládá setkání Boha s člověkem. Tahle návštěva však zanechá výjimečný plod, ovlivňující díky jednomu „ano“ nejen lidství, ale všechno stvoření.

Bůh potvrzuje svou blízkost, to, že je Bohem s námi. Jeho návštěva rodí život jak v mladé dívce, tak v letité ženě. Jedné je oznámeno, že našla milost u Pána, druhá má dítěti dát jméno Jan – Bůh je milostivý. Vidíme angažovanost Boha i Jeho iniciativu. On přichází, abychom si uvědomili, že jsme v Boží dlani, jsme do ní vyryti. Panna Maria dříve, než řekne své ano, vyjadřuje své obavy: Jak se to stane...? To také patří do dialogu ze strany člověka. Anděl odpovídá: Duch svatý sestoupí na tebe...

Nechme působit Ducha svatého i v naší modlitbě. Rozhovor s Božím poslem končí slovy: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova.“ Kéž náš čas strávený v modlitbě bude důvěrným zvoláním Mariina Fiat.

P. ThLic. Mariusz Piwowarczyk, farnost Horažďovice

9. 4. 2024 | zamyšlení na úterý po 2. neděli velikonoční

Jan 3,7b–15

Slovo „znova“ má též význam „shora“. Ježíš tak mluví o nutnosti narodit se shora, od Boha. Podobně se překrývá vítr a Duch. Jsme pozváni narodit se z Ducha. Nevíme, odkud kam vane, ale přesto ho slyšíme: v Ježíšově jednání i v jednání každého znovu narozeného člověka. Nikodém musí být zmatený, ale přesto zůstává v rozhovoru s Ježíšem, rodí se u něj víra: Ježíš je ten, kdo má co říct do jeho života. I Nikodémovo jednání se stane slyšitelným: zastane se Ježíše, pak ho veřejně pohřbí. Jaké je jednání naše?

P. Mgr. Petr z Alkantary Petřivalský, OFM Cap., klášter kapucínů v Sušici

10. 4. 2024 | zamyšlení na středu po 2. neděli velikonoční

Jan 3,16–21

Základní otázkou spásy je narodit se duchovně znovu. Jen tak můžeme vejít do Božího království. Narození znovu je možné jen vírou v Krista Spasitele. Dále je nutné žít pravdivě podle Ježíšových přikázání. To vypadá velmi obtížně. Není tomu tak. I když hřešíme, Bůh tak miluje nás a svět, že posílá svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul. Když se setkáme se zlým jednáním, tak je obvykle odsuzujeme. Bůh neodsuzuje, ale dává nám skrze svého Syna novou šanci.

P. Mgr. Pavel Kuchař, SDB, Ph.D., farnost u kostela sv. Vojtěcha, České Budějovice

11. 4. 2024 | zamyšlení na čtvrtek po 2. neděli velikonoční

Jan 3,31–36

Je vítězství mít živost v životě.

Jak na to?

Právě neoddělovat věci Božské a pozemské.

Vždyť se mnou, v mých starostech, selháních, plánech, očekáváních je živý Ježíš – zmrtvýchvstalý.

Pane, oživ teď můj život.

R. D. Mgr. Jan Wirth, farnost Zbynice

12. 4. 2024 | zamyšlení na pátek po 2. neděli velikonoční

Jan 6,1–15

Podle sv. Jana Pán Ježíš nasycil tisíce lidí z 5 chlebů a 2 ryb. Ti, kdo se nasycili, viděli znamení toho, že přišel Kristus mezi nás: „Ten Prorok, co má přijít na svět.“ (Jan 6,14) Ale čeká je ještě dlouhá cesta k pochopení, že Kristus přináší jiný pokrm, který nás nesytí dočasně, ale navěky, Jeho Tělo a Krev.

I my máme zkušenost, že k dobrému životu nestačí jen pokrm a hmotné věci, ale pokrm, který nepomíjí. Ten, který nás připravuje na věčnost s Bohem.

R. D. Mgr. Vavřinec Skýpala, farnost Stachy

13. 4. 2024 | zamyšlení na sobotu po 2. neděli velikonoční

Jan 6,16–21

Noční veslování je pro učeďníky nebezpečné, namáhavé a neúspěšné. Ježíšův podivuhodný příchod je nejprve poděsí, ale nakonec vede k dosažení cíle. Je to obraz naší modlitby. Často se namáháme neúspěšně sami a jsme vystrašení, že se nám nedaří. Je nutné pozvat Ježíše, aby vstoupil do loďky našeho života, a nebýt překvapený, že někdy přichází tak nečekaně a podivuhodně. Jenom jeho přítomnost nás dovede k cíli.

R. D. Mgr. Jaromír Stehlík, farnost Vimperk

3. VELIKONOČNÍ TÝDEN

14. 4. 2024 | zamyšlení na 3. neděli velikonoční (B)

Lk 24,35–48

Čeho jsem svědek? O čem můžu svědčit? Jak se naplňuje v mém životě Boží záměr? Setkal jsem se s Ježíšem Kristem Zmrtvýchvstalým v mých dějinách? Zakusil jsem moc jeho lásky a radost z odpuštění svých hříchů?

Dnešní evangelium nám říká, že sám Ježíš osobně stanul uprostřed nich. To je dobrá zpráva. Ježíš Kristus není žádná myšlenka nebo idea. On je osoba, s kterou můžeme mít vztah. Přichází k nám a připojuje se k nám na naší životní cestě do nebe. Vede nás k svému Otci. Provází nás všemi situacemi strachu, pochybností, rozrušení, zoufalství a beznaděje.

Tak velice potřebujeme každý den prosit o živou víru a důvěru k jeho pedagogickým záměrům s námi. Tak velice potřebujeme zakusit sílu Jeho pokoje. Dovolme mu, ať také v našich dějinách v nás vyplní to, co mu Otec a Duch svatý dali za úkol.

R. D. Bc. Ladislav Proks, Diecézně-misijní mezinárodní seminář Redemptoris mater

15. 4. 2024 | zamyšlení na pondělí po 3. neděli velikonoční

Jan 6,22–29

Pán Ježíš zná lidi a ví, po čem touží. Ví, že v mnohých z nás je touha po bezstarostném životě. Chceme se mít dobře, aby nás nikdo ničím nezatěžoval. Přesně toto vyčítá a upozorňuje na to ty, kteří jdou za ním a hledají ho. Pro Ježíše neměla význam popularita anebo sláva. Měl možnosti a schopnosti, aby jí dosáhl. Měl a má však jen jeden cíl – otevřít pro nás cestu k Otci. Chce, abychom nešli k Bohu jen pro výhody. Chce, abychom vše dělali pro Boží království. To je cílem našeho života.

R. D. Karel Falář, farnost Volary

16. 4. 2024 | zamyšlení na úterý po 3. neděli velikonoční (B)

Jan 6,30–35

Jaký chléb je na nabídkovém stole naší každodennosti? Chléb Janova evangelia je pokrm pro sytost hladu, hladu nejskrytějšího. Západní civilizace je zatížena konzumem. Konzumují se kalorie, konzumují se informace, ale hlad po hloubce Pravdy stále narůstá o to vyzývavěji a markantněji. „Pane, dávej nám ten chléb pořád – chléb náš vezdejší.“ Neustále, každý den dávej nám Tvůj hlad. Buď naším hladem, protože bez Tebe neumíme pojmenovat ani hlad, ani odpověď na něj. Pane, dávej nám neustále Sebe.

P. Jozef Fekete, SJ, farnost Chvojnov

17. 4. 2024 | zamyšlení na středu po 3. neděli velikonoční

Jan 6,35–40

Chléb života – Pán Ježíš naplnil poslání nebeského Otce do poslední kapky své Nejdražší Krve. Učil zástupy, jak mají získat život věčný. Chceme-li být jeho učedníky, máme totéž činit všude, kde žijeme, a to neustále. Z našeho života by měli lidé poznat, komu jsme uvěřili.

Uvěřili jsme Kristu Ježíši – živému Bohu, který nám dává sílu ve Velebné svátosti. Ujišťuje nás, že nechce ztratit nikoho z těch, které mu Otec dal. Vždyť se jedná

o spásu našich nesmrtelných duší! A tak přijímejme rádi do svého srdce Chléb života a získávejme hodnoty, které se smrtí neztrácejí.

R. D. Ing. Mgr. Jan Špaček, dr. h. c., farnost Horní Planá

18. 4. 2024 | zamyšlení na čtvrtek po 3. neděli velikonoční

Jan 6,44–51

Cílem putování každého věřícího je nebe a Ježíš nám všem připomíná, kdo nás do nebe táhne. Je to Bůh. A jeho láska k člověku. Živý chléb je tím pokrmem, který v nás lidech živí věčný život. „Stáváme se tím, koho přijímáme,“ říká svatý Augustin. Už neposuzujeme druhé podle vzhledu, majetku a schopností, tedy podle toho, co kdo má a co umí, nýbrž především podle toho, co je.

Při slavení eucharistie pochopím, že ten člověk je krásný. S tímto vědomím slavme eucharistii, je to živý chléb a posila na pouti do nebe.

P. PaedDr., PhDr. Róbert H. Josef Dobranský, OPraem., farnost Červená Řečice

19. 4. 2024 | zamyšlení na pátek po 3. neděli velikonoční

Jan 6,52–59

V dnešním evangeliu dosahuje Ježíšova řeč svého rozhodujícího vrcholu. Pán Ježíš to říká zcela jasně: ve svatém přijímání, v proměněné hostii, přijímáme Tělo a Krev, člověčenství (lidství) i Božství Pána Ježíše – živého Boha! Svatá eucharistie je vynálezem Boží lásky. Chce nás zbožštit. Žádný lidský rozum by nikdy nepřišel na takový nápad.

Čím důvěrněji v sobě nosíš Boha, o to božštěji můžeš milovat, a toto spojení dosahuje svého vrcholu ve svatém přijímání, přijatém s láskou.

P. Georg Josef Erhart, Opus J.S.S., farnost Dobrá Voda (u Nových Hradů)

20. 4. 2024 | zamyšlení na sobotu po 3. neděli velikonoční

Jan 6,60–69

Petr věřil, že Ježíš je Mesiáš, a proto dokázal přijmout Ježíšova slova, i když jim v dané chvíli úplně nerozuměl. Co máme dělat, pokud též my narazíme na něco v Písmu, co nedokážeme pochopit nebo se s tím neumíme úplně ztotožnit? Máme si říci: I když tomu úplně nerozumím, rozhodl jsem se věřit.

Ježíš věděl, že slova o eucharistii budou některým lidem připadat moc tvrdá. On ví i o tom, co je náročné pro tebe. Kráčeji za ním a důvěřuj mu, že také tobě postupně daruje porozumění.

P. Mgr. Augustín Ján Grambal, OPraem., farnost Černovice

4. VELIKONOČNÍ TÝDEN

21. 4. 2024 | zamyšlení na 4. neděli velikonoční

Jan 10,11–18

Pán Ježíš se ztotožňuje s obrazem dobrého pastýře, který dává za ovce svůj život. Obětovat život, a tak někoho zachránit, je projev největší a dokonalé lásky. Touto láskou až do krajnosti jsme Bohem milováni. To probouzí i naši lásku k němu.

Také my jsme pozváni žít Ježíšův odkaz. To znamená milovat druhé, jako mě miluje Ježíš, a to v odpuštění a milosrdenství až do sjednocení, aby bylo jen „jedno stádce, jen jeden pastýř“. Proto je důležité, jak řekl kardinál Van Thuan, obléci jedinou uniformu – lásku a mluvit jedinou řečí – láskou.

P. Radoslav Šedivý, Opus J.S.S., farnost Nové Hrady

22. 4. 2024 | zamyšlení na pondělí po 4. neděli velikonoční

Jan 10,1–10

Stádo nocuje v pevném ohrazení za zdí. Dovnitř se vchází jedněmi dveřmi, u kterých je ustanoven strážný. Stádo vychází za úsvitu na pastvu a navečer se ukrývá do bezpečí svého ovčince. Vždy se prochází jedněmi a týmiž dveřmi, které pro ovce znamenají jak obživu, tak i bezpečí. Při průchodu dveřmi jsou ovce počítány, aby se žádná neztratila. Kristus sebe označuje za dveře k ovčím pro pastýře. Skrze Něj vstupujeme do církve, která je nám bezpečím, skrze Něj nalézáme potravu, která je nám životem.

P. Mgr. Jan Franta, FSSP, farnost Římov

23. 4. 2024 | zamyšlení na svátek sv. Vojtěcha

Jan 10,11–16

Ježíš se v dnešním evangeliu představuje jako dobrý pastýř. Vidí přitom jednoho jediného člověka. Toho, kterého miluje. Odkazuje tak na svého i našeho Otce. Nedělá mnoho. Vlastně jen dvě věci. Je. A miluje. Popravdě, víc Bůh nečeká ani od nás. Jen abychom, jak nejlépe umíme, žili svůj život a nezapomínali milovat.

Symbolem Ježíše není jen pastýř, ale také ovečka. Beránek, který vzal na sebe naše hříchy. A ušpinil se. Vlastním tělem zpečetil smlouvu mezi námi a Otcem. Za většinu problémů ve vztazích mohou tvrdohlaví berani v nás. Oni jsou zodpovědní za války a spory, když stojíce na zadních brání osobní prostor a zájmy. V každém z nás je však i kousek velikonočního Beránka. Pokorného a tichého, ve jménu lásky tak trochu černého.

„Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život.“ Dva základní nástroje, které ve vztahu k nám Ježíš používá, jsou přijetí a inspirace. Žádné „musíš“ a „nesmíš“ se jim nevyrovnají. Důkaz jeho lásky? Visí na kříži.

P. PhDr. ThMgr. Karol Gottschalk Lovaš, OPraem., PhD., farnost Božejov

24. 4. 2024 | zamyšlení na středu po 4. neděli velikonoční

Jan 12,44–50

Slova nebeského Otce matce Eugenii: „Od stvoření člověka jsem nikdy ani na okamžik nepřestal žít vedle něho. Jako jeho Stvořitel a Otec cítím potřebu ho milovat. Není to tím, že bych potřeboval jeho, ale má láska Otce a Stvořitele mi dává potřebu ho milovat. Proto žiji tak nablízku člověku, všude ho sleduji, pomáhám mu ve všem a podporuji ho. Jestliže matka miluje maličké, které jsem jí dal, já ho miluji ještě více, neboť jsem ho stvořil. Dokonce, když matčina láska vůči dítěti kvůli nějaké vadě ochladne, já je naopak miluji o to více.“

P. Vlastimil Alexandr Mlynka, Opus J.S.S., Rodina Panny Marie v klášteře Božího milosrdenství v Nových Hradech

25. 4. 2024 | zamyšlení na čtvrtek po 4. neděli velikonoční

Mk 16,15–20

V závěru evangelia posílá vzkříšený Ježíš všechny své učedníky do světa, aby pokračovali v Jeho poslání. Vydávají se na cestu bez jakéhokoli lidského zajištění, ale s jedinečnou mocí Ducha svatého, evangelia a víry.

Není na zemi místo, kde by nebyl prostor pro hlásání evangelia, tj. radostné zvěsti o Boží lásce a jeho blízkosti. Bůh se stal člověkem, žil náš život, zemřel pro nás na kříži. „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

Celé tvorstvo potřebuje zaslechnout a pocítit tuto radostnou zprávu. Svět potřebuje svědectví naší víry, naléhavě potřebuje Boha.

P. Andrej Ľudovít Šabo, Opus J.S.S., farnost Horní Stropnice

26. 4. 2024 | zamyšlení na pátek po 4. neděli velikonoční

Jan 14,1–6

Cesta, která nikam nevede, je naprosto zbytečná, nikdo nikdy nebude po ní kráčet, protože člověka nikam nedovede, nemá žádný význam, a je pouze otázka času, kdy zanikne. Kristus říká apoštolům: „Já jsem cesta, pravda a život.“ Ta cesta, o které mluví Ježíš, není nějaká silnice, ale osoba, kterou je třeba následovat. Celý jeho život odkazuje na naplnění Otcovy vůle – je třeba vstát a vydat se na cestu.

Jestliže chceme dojít k posvěcení a naplnění své lidské existence, také my musíme vstát a vydat se s Kristem na cestu. Někdy to bude velmi těžké. Pán nesliboval lehkou cestu nikomu, ale že s námi bude po všechny dny až do konce světa.

P. Mgr. Martin Vavřinec Šiplák, OPraem., farnost Milevsko

27. 4. 2024 | zamyšlení na sobotu po 4. neděli velikonoční

Jan 14,7–14

Filipe, co to po mně vlastně chceš? Ptáš se po Bohu Otci, toužíš po něm, chceš ho poznat. To je naprosto v pořádku. Ale nepochopil jsi jednu důležitou věc: s Otcem ses přece už dávno setkal, protože já jsem v Otci a Otec je ve mně. Je to tak jednoduché! Nemusíš Boha hledat někde ve výšinách, nemusíš přečíst tisíce duchovních knih, není třeba pochopit každou metafyzickou teorii o nadpřirozenu. Mnoho věcí, které kdy lidé řeknou o mém Otci, bude nádherných, v různých dobách budou objevovány unikátní cesty a techniky, jak se k němu přiblížit, budou napsány duchovní texty, odborné dokumenty, papežské encykliky. Tobě ale říkám na rovinu: Kdo viděl mě, viděl Otce. Ten, kdo důvěrně nezná mě, mé evangelium, moje způsoby jednání, ten se s mým Otcem nikdy opravdově nesetká. Filipe, prostě si sedni a čti můj život.

Jáhen Vojtěch Razima, farnost Prachatice

5. VELIKONOČNÍ TÝDEN

28. 4. 2024 | zamyšlení na 5. neděli velikonoční (B)

Jan 15,1–8

Pán s oblibou používá příkladů z živé přírody, ten o vinné révě patří k nejčastějším. Všímavý člověk vidí, že i nalomená větev skomírá, a ukáže-li se přece jen nějaký květ, nemá už sílu dát ovoce. Křtem svatým jsme se i my stali ratolestmi. Bůh od nás očekává ovoce, tedy plodnost, s kterou jsme byli povoláni k životu. Ovocem Kristovým je láska. A tu čeká také od nás.

Každý z nás má zkoumat, jakou je ratolestí. Zda živou, která rodí ovoce, anebo suchou a neplodnou, kterou nebeský Hospodář ostříhá a hodí do ohně.

Přemýšlejme každý nad sebou samým. Jestliže pozorujeme, že nepřinášíme ovoce, rychle hledejme nápravu. Napojme se na vinný kmen, který je zdrojem života. Sami nic nezmůžeme. Pán nám dává prostředky i potřebné milosti, tak je dobře využijme.

R. D. Mgr. Martin Bětuňák, farnost Třeboň

29. 4. 2024 | zamyšlení na svátek Kateřiny Sienské

Mt 11,25–30

Chválit a děkovat lidem kolem nás je věc, kterou se každý z nás musí učit od útlého mládí. Je to úkol daný zvláště rodičům. Často vidíme v naší společnosti, kolik rodičů bylo neúspěšných a své děti to nenaučilo.

Chválit a děkovat Bohu je náročnější, protože je to dáno těm, kteří s Bohem počítají a uvědomují si svoji nedokonalost a Boží velikost. Proto Ježíš chválí ty maličké – pokorné, ti mají nezakalené vnímání Boha takového, jaký je. Není to Bůh strašný, ale milující. Proto chce neustále lidem pomáhat a občerstvovat je. Až tuto Boží filozofii zcela pochopíme, budeme šťastní.

P. Mgr. Zdeněk Pius Vágr, OPraem., farnost Bernartice (u Milevska)

30. 4. 2024 | zamyšlení na úterý po 5. neděli velikonoční (B)

Jan 14,27–31a

Ježíš se loučí ve Večeřadle (evangelium) nebo před Nanebevstoupením (liturgie). Ježíš naznačením velikosti Otcovy ujišťuje učedníky, že s nimi bude intenzivněji než dosud. Vrací se opět a je se svými učedníky více, než když je opustil – Zmrtvýchvstalý po Velikonocích, silou Ducha svatého o Letnicích.

Kdykoliv Ježíš odchází, je to proto, aby opět přišel s ještě větší silou a slávou. Tuto pravdu víry můžeme aplikovat na život svůj i život Jeho církve.

P. PhDr. Mgr. Jakub Václav Zentner, FSSP, farnost Římov

1. 5. 2024 | zamyšlení na svátek sv. Josefa, dělníka

Mt 13,54–58

Jak často dáme lidem nálepku a „zařadíme“ je podle jejich původu, minulosti, hříchu, a nemáme odvahu se na ně podívat pohledem Ježíše.

Častokrát nás k tomu vede strach, vlastní neschopnost dovolit člověku vedle nás, aby mohl růst a projevit se jako někdo, kdo je krásný, nadaný a schopný. Nikdo z nás si nevybral rodinu a okolnosti, v kterých jsme vyrůstali a kde se odehrával náš život. Bůh si však už v okamžiku našeho početí vybral náš příběh a náš život jako důvod, proč nás stvořil ke svému obrazu.

Dopřejme tento komfort Boží lásky i lidem kolem nás a nikdy nezařadíme člověka povrchně do nějaké skupiny bez toho, aniž bychom v něm v první řadě viděli Boží stopu.

P. PaedDr., PhDr. Dušan Siard Sklenka, OPraem., farnost Lukavec

2. 5. 2024 | zamyšlení na čtvrtek po 5. neděli velikonoční

Jan 15,9–11

Mezi věřícím lidem a Kristem je společenství lásky. Jak tato láska ke Kristu vzniká? Především má původ v lásce Otce k jeho Synu.

Učedníci přijali Ježíšovo poselství, patří k němu, a proto je Otec ve *svém* Synu miluje. Láska Otce i láska Syna je trvalá, proto ani láska učedníků nesmí být jen nějakým chvilkovým vzplanutím. „Zůstaňte v mé lásce!“ vyzývá Ježíš. Opravdová láska nemůže zůstat jen při slovech, ale vyžaduje konkrétní činy, ukazuje na zachovávání přikázání. Jen tak mohou učedníci dospět k radosti, která je ovocem lásky. Radostí je míněna blaženost Božích dětí ze spásy. Ježíš již této radosti dosáhl svou láskou k Otci, učedníci jí dosáhnou, když se vzchopí k opravdové lásce k Ježíšovi. „Jako si mne zamiloval Otec, tak jsem si zamiloval já vás,“ říká svým učedníkům Ježíš. Mysleme na to, až se budeme cítit opuštění, bezmocní a zbyteční na tomto světě! „Zůstaňte v mé lásce!“ Není to podstata křesťanství? Není v té větě nejkratší vyznání víry? Svatý Augustin říká výstižně: „Miluj – a dělej si, co chceš!“

Jáhen Václav Pikeš, farnost Sušice

3. 5. 2024 | zamyšlení na svátek sv. Filipa a Jakuba

Jan 14,6–14

Úvodní věty jsou reakcí na Tomášovu otázku, ve zbytku textu Ježíš odpovídá na Filipovu prosbu. My si myslíme, že jsme na tom lépe než apoštolové. Jsme přesvědčeni, že známe cestu, vlastníme pravdu, žijeme správný život. Nepotřebujeme se ptát Ježíše, kam jde, abychom ho mohli následovat. Nepotřebujeme prosit, aby nám ukázal Otce. Stačí chodit do kostela, tam se všechno dozvíme. Proto nás ani nezajímá, jaké jsou plody naší víry, zda jsme solí země a v jakém světle ukazujeme Krista současnému světu.

Jáhen František Jirsa, farnost Sedlice

4. 5. 2024 | zamyšlení na sobotu po 5. neděli velikonoční

Jan 15,18–21

V „řeči na rozloučenou“ dostáváme od Pána Ježíše přikázání lásky. Dnes nám Pán Ježíš ve své řeči podává reakci na dodržování tohoto přikázání, kterou je nenávisť světa k jeho učedníkům. Také k nám, kteří jsme přijali Kristovo učení a následování. Jsme těmi, kdo už nejsou ze světa. Pán si nás vyvolil, proto nás svět nenávidí a pronásleduje stejně jako jeho. Protože nezná toho, který ho poslal.

My jsme ho ale poznali a uvěřili v jeho lásku. A naším posláním je vydávat o Něm svědectví.

Jáhen Bc. Jiří Kabíček, farnost Chyšky

6. VELIKONOČNÍ TÝDEN

5. 5. 2024 | zamyšlení na 6. neděli velikonoční (B)

Jan 15,9–17

„Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek, aby byl trvalý.“

Už jako děti jsme asi zažili radost z poznání, že si nás někdo vybral, že nás má rád. Snad jsme to zažili od našich rodičů, od nějakých kamarádů či učitelů. Člověku to dodá sílu a odvalu do celého života. Pak ve všem, co dělám, mohu cítit tuto zvláštní podporu vyvolení. Právě to nám nabízí zmrtvýchvstalý Ježíš. V tichu modlitby mohu slyšet a pocítit: „Vyvolil jsem si tě, dal jsem za tebe život a vždy budeš pro mě důležitý. A zvu tě k úkolu, budeš přinášet užitek, který nic nezničí.“ Co to jen je? Možná

modlitba za druhého, pohazení vnoučete, úsměv na souseda, napsání zprávy někomu opuštěnému?

R. D. Josef Prokeš, Th.D., farnost Vodňany

6. 5. 2024 | zamyšlení na pondělí po 6. neděli velikonoční

Jan 15,26–16,4a

V Božím jménu se děly a dějí kromě dobrých i hrozná věcí. Ale Boží cesta je láska a Ježíš nás ujišťuje, že ti, kdo zlé věci dělají, se klamou. Prosme, abychom ho poznali blíže, abychom se nedopouštěli stejných chyb.

Duch svatý, kterého Bůh skrze Ježíše uděluje svým učedníkům, i nás bude utěšovat a posilovat a povede k plnějšimu chápání toho, co Ježíš učil. S pomocí téhož Ducha můžeme vydávat o Ježíši svědectví a on nás „uchrání před klopýtnutím“. On je Duch pravdy a svědčí o tom, že Ježíš je Pravda. Neznamena to, že se nesetkáme s obtížemi nebo pronásledováním, nebo dokonce se smrtí. Prosme za ty, kdo pro víru trpí násilím nebo i smrt, ať vnímají pomoc Ducha svatého, ale i naši solidaritu a modlitbu.

Duch svatý, Přímluvce, nepracuje jako cizí vetřelec našeptávající mi do ucha překvapivé novinky. Spíše mi pomáhá být sám sebou a učit se z vlastních zkušeností.

Ježíš nám říká tyto věci, „aby naše víra nezeslábla a abychom neodpadli“. Duch nám přichází na pomoc, aby posílil naši víru, bezpečí a náš pokoj. *(redakčně zkráceno)*

Jáhen Ing. Pavel Poláček, farnost Ledenice

7. 5. 2024 | zamyšlení na úterý po 6. neděli velikonoční

Jan 16,5–11

Zkusme dnes zareagovat na Ježíšovu výtku a v modlitbě mu položme otázku: „Kam jdeš?“ Když zazní, nenechá nás klidnými, protože uslyšíme, že není adresována pouze našemu Pánu, ale stejně neodbytně se dotýká i našeho srdce. Mohu tedy říct, že naše cesty jdou stejným směrem?

Vydáme-li se za ním, nebudeme zřejmě stačit jeho tempu, ale i když ho pro vlastní nedostatečnost ztratíme z dohledu, máme úžasnou jistotu, že Přímluvce, kterého nám v pravdě slíbil, nám jde stejnou cestou naproti.

Jáhen Mgr. Josef Hejda, farnost Vyskytná

8. 5. 2024 | zamyšlení na středu po 6. neděli velikonoční

Jan 16,12–15

Ježíšovo odcházení není selháním jeho díla, ale jeho naplněním. Nechce jen učedníky uklidnit a potěšit, ale vysvětlit jim svoji novou přítomnost mezi nimi a v nich. Ježíš o Bohu řekl svým životem všechno, ale Duch nám zprostředkuje Otcovu lásku. A v té nikdy není řečeno vše. Ta může a chce stále růst a zpřítomňovat se. Evangelium k nám o Ježíši mluví, ale Duch nám jej dává pochopit a žít z něj.

„Uvede vás do celé pravdy“ – to není uzavřený okruh nauky, ale skutečnost životadárné a tvůrčí Boží lásky.

Jáhen Karel Sádlo, farnost Bernartice (u Milevska)

9. 5. 2024 | zamyšlení na slavnost Nanebevstoupení Páně (B)

Mk 16,15–20

Ježíš je Spasitel neboli Zachránce. To, před čím nás zachraňuje, není nějakou drobností. Je to hrůza věčného zavržení. Čím větší a nádhernější je dílo spásy, tím hroznější a temnější je zlo, před kterým nás zachránil. Kdo spásu přijme, dostane věci tak velké, že se jim až zdráháme uvěřit. Kdo spásu nepřijme, ztratí vše. Když nás Pán posílá hlásat evangelium, dává nám účast na svém díle spásy a dělá z nás své spolupracovníky. Není to jen čestný titul, ale uložená povinnost. Náš osud i osud jiných lidí závisí také na nás.

Jáhen Prof. Ing. Mgr. Tomáš Machula, Ph.D., Th.D., Dr., farnost Borovany

10. 5. 2024 | zamyšlení na pátek po 6. neděli velikonoční

Jan 16,20–23a

Pro těhotenství se dříve používal výraz, že je žena „v naději“. I když je dnes pravděpodobnost, že těhotenství dospěje k porodu, výrazně větší, než tomu bývalo v minulosti, je stále jen nadějí, dobou očekávání, kdy nic není jisté. A i když žena o plodu ve své děloze ví, cítí jeho pohyby, mění se její tělo, neví, jak vše dopadne, zda se dítě narodí živé a zda bude zdravé. Rodiče se obvykle na miminko těší, zároveň ale pociťují i obavy a nejistotu. Někdy i velký strach, když se něco zkomplikuje, nebo když prenatalní vyšetření poukáže na nějaký problém. A pak, když se přiblíží okamžik vlastního porodu, nastanou ženě bolesti, někdy i velké a vleklé. Touha po dítěti je však motorem, který dává sílu všechny těhotenské obtíže unést, a radost z jeho narození umožňuje zapomenout na všechny porodní bolesti.

I naše víra je spojená s očekáváním. I naše víra má být těhotensky nadějeplná. Nezabavuje nás nejistot, obav a bolesti, ale má nám dávat sílu unést trápení spojená s naším „požehnaným stavem“.

Jáhen Mgr. et Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D., děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích

11. 5. 2024 | zamyšlení na sobotu po 6. neděli velikonoční

Jan 16,23b–28

Před začátkem pašijového vyprávění u Jana končí Ježíš svou řeč na rozloučenou s učedníky neobvyklým upozorněním, že už za ně nebude prosit Otce. Protože Otec učedníky miluje, a protože oni si zamilovali Ježíše, mohou v jeho jménu prosit Otce sami. Ježíš bourá bariéry, které my lidé budujeme mezi námi a Bohem – ať už ze strachu, pohodlnosti nebo neznalosti.

Vzkříšený Ježíš podává zvěst o Otcí otevřeně. Po kříži a nalezení prázdného hrobu je zřejmé, kdo je Ježíš a kdo je Otec. Modlit se v Ježíšově jménu k Otcí znamená modlit se jako Ježíš. A Ježíš se modlí za ty, které mu Otec dal, za své učedníky. Koho dal Otec nám? Za koho se máme modlit my? Za koho máme prosit my?

Jáhen doc. Michal Opatrný, Dr. theol., farnost Hluboká nad Vltavou

7. TÝDEN VELIKONOČNÍ

12. 5. 2024 | zamyšlení na 7. neděli velikonoční (B)

Jan 17,11b–19

Ježíš se modlí za nás! Ježíšova modlitba je projevem lásky Boha. Ježíš jako Syn předkládá své bratry Otcí. Otvírá tak nejvnitřnější touhu Boha, který touží po lásce. Jednota, o kterou Ježíš prosí, je však narušována naším rozdělením. Modlit se pro nás znamená vstupovat do této Boží touhy, lásky a jednoty. Tak se stáváme syny jednoho Otce, jsme-li bratry, kteří se navzájem nepožirají, ale prosí v lásce za sebe.

Modlím-li se, objevuji a posiluji svou identitu milovaného syna a bratra. Jinakost a odlišnost pak není zdrojem strachu a odsuzování, ale příležitostí k lásce.

R. D. Mgr. Jan Hamberger, farnost Soběslav

13. 5. 2024 | zamyšlení na pondělí po 7. neděli velikonoční (B)

Jan 16,29–33

Apoštolové si myslí, že už Ježíši porozuměli – ten ovšem říká, že jejich víra se ještě bude muset upevnit, aby mohli obstát ve zkouškách. To je řečeno i o nás – naše víra a pochopení Ježíše také musí růst a upevňovat se. Pán ví, že bude od všech opuštěn, ale nezůstane sám – Bůh ho neopustí. To je nadějí také pro nás ve chvílích, kdy máme pocit, že nás všichni opustili: Přesto však nejsem sám, neboť Otec je se mnou.

Ježíš upozorňuje, že svět nám připraví mnoho těžkostí, ale nemáme ztrácet odvahu: „Bud'te dobré mysli.“ To by se mělo tesat do kamene!

Jáhen Mgr. Václav Mikula, farnost Sezimovo Ústí

14. 5. 2024 | zamyšlení na svátek sv. Matěje

Jan 15,9–17

Dnes slavíme svátek apoštola Matěje. Jeho jméno je zkrácenou formou jména Matyáš, které znamená „Boží dar“. Losem ho Bůh „daroval“ k doplnění apoštolského sboru za Jidáše. Tento učedník splňoval podmínky vyslovené Petrem: musí Ježíše znát a být jeho svědkem.

Také já jsem křtem povolán ke stejnému poslání: být Ježíšovým svědkem dnes. Jsem povolán ke svatosti a apoštolátu, k přizpůsobování se Kristu.

Jak mohu dostát tomuto předurčení?

V evangeliu dnešní liturgie slyšíme opakovaně v různých tvarech výrazy milovat (5x), láska (4x), zůstat (3x), zachovávat (2x). Pán Ježíš je naléhavě a opakovaně říká nejen apoštolům, ale také mně.

Není to pro mě dostatečně konkrétní návod k použití? Jak s ním naložím? Rozhodnu se uskutečňovat ho ve svém životě? Kéž Pán dá!

Jáhen Karel Lednický, farnost Písek

15. 5. 2024 | zamyšlení na středu po 7. neděli velikonoční

Jan 17,11b–19

Ježíš zde ukazuje jednotu mezi Otcem a Synem, zobrazuje vnitřní život, dávání se navzájem a zároveň nás zve do tohoto vztahu, jednoty s Bohem i s druhými. Je to dar, který je mi nabídnut.

Dále Ježíš prosí v pěti prosbách o schopnost vidět Boží cestu pro každého, o jednotu s Bohem i druhými lidmi, o plnost radosti z Boha, který každého miluje, o odvahu být solí, světlem i přes všechny překážky, odmítání, nepřijetí a o schopnost nalézt pravdu, která umí osvobodit a posvětit.

Jáhen Mgr. Josef Mrvík, farnost Vodňany

16. 5. 2024 | zamyšlení na svátek sv. Jana Nepomuckého

Mt 10,17–22

V době baroka byl sv. Jan Nepomucký považován za ochránce dobrého jména a cti. Neprozradil totiž nic, s čím se mu svěřovala královna Žofie. A to i přes vyhrožování, a nakonec i mučednickou smrt rukou krále Václava.

Dnes bych sv. Jana nazval ochráncem lidské důstojnosti. O ni nás připravuje nejvíce smýšlení dnešní společnosti, kterému se skrze všudypřítomná média otvíráme. Naše srdce se stávají žumpou plnou lidské svévole. Existuje však možnost záchrany, svatá zpověď nám opět vrací naši důstojnost.

R. D. Ing. Jiří Špiřík, Th.D., arciděkanství Nepomuk

17. 5. 2024 | zamyšlení na pátek po 7. neděli velikonoční

Jan 21,15–19

Každý asi zažil tu podivnou chvíli, kdy se nás někdo z nejbližších zeptal na něco, co jsme považovali za úplnou samozřejmost.

To dnes zažívá Petr. Dokonce hned třikrát; stejná otázka, stejný pokyn. Ale není to obyčejná konverzační otázka. Je to žádost o jeho životní vyznání. Ne vyznání milostného citu, ale vyznání jeho životního odhodlání. Žádost, na které v životě opravdu záleží a po níž následuje Ježíšovo pověření. Toto pověření lze přijmout jedine skrze Petrovu odpověď: „Pane, ty víš, že tě miluji.“

Jáhen Mgr. et Mgr. Václav Benda, farnost Březnice u Příbrami

18. 5. 2024 | zamyšlení na sobotu po 7. neděli velikonoční

Jan 21,20–25

Kdo byl ten učedník, kterého Ježíš miloval, nevíme, ale známe jeho vzpomínky, které tvoří základ Janova evangelia. On je autoritou stojící za tímto vyprávěním o Ježíšovi a o jeho pokračující přítomnosti mezi křesťany.

„Učedník, kterého Ježíš miloval.“ Jaký obraz člověka! Vnímám se jako někdo, „koho Ježíš miluje“? Vzpomenu si na chvíli, kdy jsem cítil/a, že mě Ježíš opravdu miluje? Milovat Ježíše a být Ježíšem milován/a znamená následovat ho. Milovaný učedník dostal úkol svědčit o tom, co se stalo v jeho životě.

Poděkuji Ježíšovi a budu prosit, abych i já dokázal/a věrně hlásat křesťanský příběh – ať už jako rodič, učitel, nebo v obyčejných rozhovorech s přáteli.

R. D. ThLic. Jarosław Józef Ścieraszewski, farnost Bílá Hůrka

19. 5. 2024 | zamyšlení na slavnost Seslání Ducha svatého (B)

Jan 15,26–27; 16,12–15

„Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy.“ (Jan 16,13) Nemohu si nevzpomenout na padre Angela, našeho italského formátora, který byl vyhledávaným zpovědníkem nejen v Římě a okolí a byl mimo jiné také zpovědníkem a oporou pro jednu z kvetoucích nových komunit Nové Horizonty. Ten při promluvě na tato Ježíšova slova vytančil zpoza ambonu, aby se nám co nejvíce přiblížil, a nekompromisně zvolal: „Co je to ta celá pravda? No přece láska!“

P. Mgr. ThLic. Martin Sedloň, OMI, farnost Ratibořické Hory

MĚSÍČNÍ POUTĚ VE VIKARIÁTECH ZA NAŠI DIECÉZI

Papež František nás vyzývá, aby Rok modlitby byl společnou přípravou k Jubilejnímu roku. Proto vám chceme dát příležitost se od ledna 2024 jednou měsíčně setkat s našimi biskupy Vlastimilem, Pavlem nebo otcem generálním vikářem Davidem Henzlem při poutích po diecézi, kde by se s věřícími modlili za naši církev, zvláště za naši diecézi.

Každé poutní setkání bude začínat v 16.30.

V každém vikariátu bude jedna pouť na zvoleném poutním místě s podobným programem – modlitba růžence, mše sv. a posezení věřících s celebrujícím biskupem nebo generálním vikářem.

Vikariát	Poutní místo	Datum	Hlavní celebrant
Č. Budějovice město	Dobrá Voda kostel Panny Marie Bolestné	13. 1. 2024	generální vikář
Tábor	Klokoty kostel Nanebevzetí Panny Marie	3. 2. 2024	otec biskup Pavel
Č. Budějovice venkov	Římov kostel Duchy Svatého	2. 3. 2024	otec biskup Vlastimil
Č. Krumlov	Kájov kostel Nanebevzetí Panny Marie	6. 4. 2024	generální vikář
Prachatice	Chroboly kostel Narození Panny Marie	4. 5. 2024	otec biskup Vlastimil
Sušice	Strašín kostel Narození Panny Marie	1. 6. 2024	otec biskup Pavel
J. Hradec	Jindřichův Hradec kostel Nanebevzetí Panny Marie	3. 8. 2024	generální vikář
Pelhřimov	Křemešník kostel Nejsvětější Trojice	7. 9. 2024	otec biskup Vlastimil
Strakonice	Diecézní pouť	5. 10. 2024	všichni
Písek	Milevsko kostel Navštívení Panny Marie	9. 11. 2024	otec biskup Pavel

Tuto publikaci vydalo

PASTORAČNÍ
STŘEDISKO

BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ

za finanční podpory

pouze pro vnitřní potřebu

Obálka

MVP Design, s.r.o.

Tisk

MegaPrint, s.r.o.

Redakce

R. D. Tomas van Zavrel, Mgr. Iva Hojková

Grafická úprava

R. D. Tomas van Zavrel, Mgr. Iva Hojková

Korektura

Mgr. Zdeněk A. Eminger, Th.D.